

Kuidas planeeriti Pärnu Ühisgümnaasiumi lapsed?

Klaid Hännile G2c

Kooliaasta alguses sai läbi viidud küsitlus, mille käigus uurisin koos oma kauni assistendi Vanessaga, millal on kõige rohkem lapsi tehtud ning mis selle põhjus võiks olla.

Lisaks püüdsime küsitluse käigus välja selgitada, kas on seos jäätise-eelistuse ja sünnikuu vahel. Üritasime välja selgitada, kas talvekuudel sündinud inimesed pooldavavad karamelli- või šokolaadijäätist jne. Lisaks otsisime (ja otsime siiani) vastust meie boonusküsimusele – „Mitut kassi on vaja, et lambipirn ära vahetad?“.

Tuleb välja, et kõige rohkem lapsi tehakse septembris. Teisel kohal on suvekuud, peamiselt august ja juuni. Kolmandal kohal tuleb jaanuar.

Sai püstitatud ka paar hüpoteesi, miks just nendel kuudel lastetegemise arv nii suur on.

Kuna naine peab kandma last

umbes-täpselt üheksa kuud, siis septembrikuus rasedaks jäädes ei pea naine talve lõpu poole enam tööl käima, tuues vabanduseks raseduse; samas sügisel võib ju tööl käia, sest muud niikuinii teha pole.

Märtsis sündinud lapsi ei kutsuta ilma asjata jaanipäevaõnnestusteks, ehk suur osa lastest eostatakse suvekuudel. Juunis on tihtipeale probleem, et jaanipäev vajub pikaks ja ega neid kaitsevahendeid igalt poolt saada polegi, samas võib suur kuumus rahakoti vahel või taskus vedelevad kondoomid auguliseks põletada ning noorpaar ei pruugi sellest enne arugi saada, kui rasedustestis kahte kriipsu märgatakse.

Augustirasedus langeb suuresti

kokku septembrihüpoteesiga. Jaanuari ajal raseduse tekitamine juhtub suuresti selle tõttu, et noortel meestel tihti raha pole ja siis pakutakse naisele välja,

et teeme lapse. Sellega on kink tehtud ja mõlemad osapooled rahul.

Panime ka tähele, et inimesed, kes on sündinud talvekuudel, armastavad rohkem kara-

mellijäätist, samas šokolaad läheb peale kas sügisel või kevadel sündinutele. Maasikas ning vanilje on rohkem suvelaste teema.

Boonusküsimusele, „Mitut kassi on vaja, et lambipirn ära vahetada“, pakuti küll erinevaid vastuseid, alustades 69-st lõpetades piis sin 15-ga. Lootsime, et keegi suudab vastata sellele inimkonda vaevanud küsimusele, kuid meie lootus oli asjatu. Ei olnud ühtegi vastust, mis seletaks teaduslikult ära, mitut kassi vaja on. Kahjuks jääb küsimus praegusenigi õhku.

Võib kokkuvõtteks mainida, et inimesed on alati võimalikult mugavad, isegi lapsetegemisel. Nimelt laps planeeritakse sellisesse perioodi, et enda elu võimalikult mugav oleks, mis on ka absoluutselt mõistetav. Kellele siis meeldiks elada ilma mõnuta?

Inimesed, kes on sündinud talvekuudel, armastavad rohkem karamellijäätist, samas šokolaad läheb peale kas sügisel või kevadel sündinutele.

HAAPER

Pärnu Ühisgümnaasiumi koolileht

oktoober 2016

Rebane, rebasem, rebaseim
Õpetaja, kullapai, kingi mulle suhkrusai
Terves kehas terve keha
Minna või mitte minna, selles on küsimus

Miks mu ema tõsielusarju vaatab?
Uskuda või mitte?
Kas ma tõesti pean tööle minema?

Muusikal?
Romaan?
Kauboifilm?
Miniatuurid?

Revolutsioonilised tuuled meie enda koolis!
Saa teada, kui osavad planeerijad su vanemad on!

Quo vadis, inimeselaps?

Ma ei tea, kuidas teiega on, aga vahel — just eriti koolis — taban ma end kummaliselt tundelt, nagu ma ei olekski mina ise, vaid hoopis mingi automaatrežiimil robot.

Ühtpidi on automatism väga hea. See näitab, et on tekkinud mingisugused sissetöötatud mustrid, millele alati toetuda saab — mingisugune vilumus. Teisalt võib see aga probleemne olla.

Ma lihtsalt teen ja olen, aga siis korraga küsin — *miks?* Lihtsalt selleks, et uuesti tegemise ja olemise rutiini langeda. Ja siis vahel harva esitan ma küsimuse *kuidas.*

Ja see on nii hirmus tüütu. Sest kuigi mulle öeldakse, et enese tegevuse mõtestamine ja eesmärkide seadmine toob edu, on mugavam seda edasi lükata või teha vaid poolikult. Ning me kõik oleme ju hirmus head improviseerijad, eks?

Mõnikord on enese ümbermõtestamiseks vaja külma dušši — et kõik läheks valetsti. Teinekord aga piisab uue hooga alustamiseks lihtsalt kellegi heast sõnast, puudutusest või pilgust.

Andkem vahel kaaslastele mõista, et me neid hindame. Et ka robotist saaks inimene.

Rebastest said ametlikud gümnaasiumiõpilased

Karoliine Aus G3b

Sel sügisel astus meie kooli 146 uut õpilast. Enamik üksteist eelnevalt ei teadnud ning tutvusid alles esimesel koolipäeval. Iga-aastane traditsioon klasside ühtlustamiseks ja tõeliseks gümnaasistikts pühitsemiseks on rebaste ristimine.

Siinkohal kõigile teadmiseks, et rebaste ristimine ei ole retsimine, vaid repsimine — selle tegi jumalate klassile selgeks Katrin Vunk.

Usinad rebased alustasid jumalate (G3b) poputamist juba pea nädal enne ametlikku ristimist. Kuna tegemist oli siiski võistlusega, tahtsid kõik kiirelt oma punktiskoori avada. Jumalad valati üle küllusliku söögimoonaga, hommikukohvi- ja teega ning väikeste kingitustega. Kuna selle aja sisse jäi ka päris mitu sünnipäevalast, sai ohtralt torti söödud.

Las mängud alata!

Repsimine sai ametlikult alguse 28. septembri hommikul, mil enne tundide algust loeti koolihoovis ette vanne, tehti väike hommikuvõimlemine ning sissejuhatus järgmistesse päevadesse väikese soolase delikaatess-õunamahla näol. Suurem trall hakkas hoopis järgmisel päeval.

Neljapäeva varahommikul vaatas kooli ees vastu kirev loomaaed — sebrad, põrsad, lehmad ja kuked. Kuna päeva tähtsaim söögikord on

ikka hommikusöök, siis jumalad valmistasid rebastele "maitsva" riisipudru. Nüüd, nädalaid hiljem, tunnevad kümnendikud jumalate valmistatud piduroogadest lausa puudust.

Seejärel pesti ka hambad puhtaks täiesti ökohambapastaga, mis oli valmistatud arooniatest ja sinepist. Hommik jätkus rõõmsalt Riia maantee ääres tantsides, kus isegi härrad politseinikud isiklikult vahvalse seltskonnale head päeva soovisid.

Nüüd, nädalaid hiljem, tunnevad kümnendikud jumalate valmistatud piduroogadest lausa puudust.

Rajal retsitud

Neljapäeval läbitud retsiraja valmistamiseks kogunesid jumalad eelmise nädala pühapäeva õhtul labidatega metsatukka ning hakkasid aga auke kaevama. Nalja kui palju — sest kes põhiliselt kaevasisid, olid neiud.

Retsirajal lendas vett ja jahu, keereldi ja pööreldi, lennati ja roomati. Osad agarad rebased läbisid raja lausa mitu korda. Kaks neist olid ka Aasta Rebase tiitli omanikud Raido Ott ja Uku Kõrre. Küsimusele, et miks Raido raja kaks korda läbis, kõlas vastususeks: "Jõle pull rada oli. Kuna üks kord sai juba tehtud, oleks olnud suur patt jätta see teist korda läbimata". Retsirajaga jäid nii jumalad kui ka rebased rahule.

Reede hommikul kogunesid kooli ette hoopis müstilised nõiad, haldjad, libahundid ja vampiirid, kes

Harilikud Pärnu lehmrebased oma loomulikus elukeskkonnas — pildi jaoks poseerimas.

end arvatavasti öö läbi retsiraja kalahaisust puhtaks rookisid. Hommikuseks roaks oli risotto hea ja paremaga. Kõhud täis, mindi tantsima ja mängima — hea algus päevale!

Kõigi mängude eesmärk, mida korraldajaklass välja mõtles, oli klassi ühtsemaks muutmine kas siis meeskonnatöö või kaasaelamise osas. Mõned näited mängudest:

- viiel inimesel teibiti jalad kokku ning nad pidid koos saama teha kukerpalli, sealt püsti saama ja veel edasitagasi kõndima;
- peedi suust suhu edasiandmine ilma käsi kasutamata;
- toore muna üksteisele loopimine;
- nõõri otsas kala riiete alt läbitõmbamine;
- ja veel palju teisi huvitavaid mängu.

Pikima vahetunni ajal toimus saalis väike arvamismäng. Üks klassi esindaja pidi laulma laulu, mida talle klappidest lasti, ning klass pidi loo ära arvama. Mäng treenis korralikult kõhulihaseid, sest naerda sai palju.

Valus, aga mõnus

Kahjuks läks see rebaste ristimise aeg ääretult kähku ja kätte jõudiski lõpuõhtu. Seal esitas iga klass kava, enamasti tantsud, ning video, kus oli kogu repsimise aja materjal kokku pandud. Kuigi õhtu oli põnev, lõbus ja täis särtsu, tõi see siiski abiturientidele pisara silma. Ärevus ja ootus rebaste silmis gümnaasiumiaastate ees meenutas jumalatele aega, mil nad ise alles sellele kooliteele astusid.

Etteasted tehtud ja võitja üle vaieldud, tuli asi teatavaks teha.

2018. aastal jääb rebaste ristimise viir-varr B klassi korraldada. Palju õnne, ohtralt edu ning rohkelt raudseid närve!

"Ma ei teeks mitte kunagi seda uuesti läbi. Nagu iga muu ürituse korraldamisega, kaasnevad ka sellega probleemid. Aga siiski ei saa need rikkuda rõõmu, mis tuleneb sellest, kui näed, et suudad kellegi koolielu mõnusamaks muuta. Argipäevasele koolitööle vaheldus ja see emotsioon, mis kaasneb rebaste n-õ kokkukasvamisel, see on lihtalt imeline," kommenteeris möödunud nädalat Hanna G3b klassist.

Jumalad jäid ise korraldatuga rahule, sest tagasiside, mis kümnendikelt saadi, oli meeliülendav. Kõik klassid andsid teada, et jumalate eesmärk sai täidetud — nende klassidest said ühtsed ja kokkühoidvad pered.

Rebasemängud

Kadi Raudsepp G3b

28.—30. septembril toimus Pärnu Ühisgümnaasiumis G1 klasside ehk rebaste ristimine. Ristijateks oli 2014. aastal ristimise võitnud G3b klass.

28. septembril kogunesid rebased ja jumalad (jumalad ehk 10. klassis ristimise võitnud klass, keda ülistada ja poputada) kooli ette, et anda vanne ja tutvustada järgnevaid päevi. 29. septembril võis koolis näha pörssaid, kukki, lehmi ja sebrasid, kelle koolikotiks oli tekikott. Kella seitsmeks koguneti kooli ette, et süüa jumalate poolt hoole ja armastusega valmistatud hommikuputru (pudruriis ja pekk). Hommikusoök söödud, hakati spetsiaalse pastaga hambaid pesema (arooniad, sinep). Hambad pestud, siirduti esimese märgu juurde: neiule seoti õhupall selja taha ning noormees pidi ilma käte abita õhupalli katki suruma.

Gümnastikarebased

Vahetundides jätkati rebaste kiusamise ja mängudega. Toimus teatevõistlus, kus tuli teha kaks kukerpalli, minna hundirattaid viisates jumalani ja ümber tema ning seejärel tagasi joosta. Vahetund lõpetati *dance battle*’iga. Igast klassist pandi vastakuti üks inimene ja järgmisel avanes tantsimiseks võimalus, kui järjekord ringiga tagasi tema klassini jõudis. Eelkella helisedes läks aga reivimiseks, kusjuures jumalad tantsisid koos rebastega.

Pärast tunde algasid mängud. Esimene mäng oli peediarmastus:

rivis olid vaheldumisi poisid ja tüdrukud, suust suhu anti edasi peeti. Kui see maha kukkus, võeti peet suuga üles ja anti edasi. Munamängus kutsuti mängima igast klassist kaks noormeest, kes loopisid omavahel muna, mille mahakukkumisel võeti vahariba ja eemaldati jalgadelt karvad. Kui mängud kooli juures läbi said, suunduti rongkäiguna retsiraja poole.

Enne rajale suundumist mängiti veel üks mäng — õlirada. Igast klassist paluti keegi mängima, tehti villased sokid õliseks, pandi kala suhu ja joosti õlisel kilel.

Mäng läbi, võis minna retsirajale. Rajale pääsemiseks mindi läbi kile, teisel pool pritsiti neile vett näkku ning visati jahuga, nad pugesisid läbi nõõride, said munaga pähe, keerutasid end toika otsas ning suundusid läbi rehvide jooksma. Liikudes edasi, saabus esimene snäkipunkt, kus pakuti vahu- kommi sinepiga. Täis suuga liiguti edasi turbaauku, saepuruauku ning edasi õunauku. Edasi joostes saabus kalarada, kust mindi läbi roomates

Näitlejameisterlikkus

30. septembril olid teemadeks vampiirid, haldjad, libahundid ja nõiad, koolikotiks prügikott. Hommikusoogi järel suunduti etendama paroodiat jumalate poolt määratud teemal. Esimesena nägime “Videviku” paroodiat, järgmisena Mehhiko seebikat. Sisu oli tüüpiline: vannutakse armastust armuke-

sele, kuid siseneb oma mees, kes nad teolt tabab. Armuke lahkub, naine hüüab järele, et ootab ta last. Pärast seebikat asus rääkima Kim Kardashian oma versiooni sellest, kuidas ta rikkaks ja kuulsaks sai. Järgnevalt kuulsime horoskoopi nõidadelt ja nägime Marcosid — võib öelda, et selles klassis potentsiaali on.

Suundusime kooli sisehoovi, kus jätkati tantsimisega. Igast klassist võeti viis inimest, kellel teibiti jalad kinni, misjärel nad tegid kukerpalli ja kõndisid selg ees. Mängimine jätkus mündi edasiandmisega kõhu pealt ilma käte abita, ära ei unustatud ka hammaste pesemist.

Pärast tunde toimus tomatiar- mastus. See tähendab, et neiu oli pikali tomat suus, noormees pidi tomati ära sööma käte abi kasutamata. Päev jätkus kalamänguga: osavõtjad pidid ajama nõõri otsa seotud kala riiete alt läbi. Jahumängus oli kaks kaussi: ühes vesi õuntega, teises jahu kuueteistkümnene kummikommi. Kõigepealt võeti tükk õunast, edasi pandi nägu jahukaussi ja otsiti kaks kummikommi.

Lõpuõhtul esitasid jumalad kavad ning nende järel rebased. Kõik klassid olid tublid, otsustamine osutus raskemaks, kui oskasime arvata, sest igapähele meist oli välja kujunenud klass, keda pooldasime.

Palju õnne, G1b — soovib G3b! Palju õnne ka teistele G1 klassidele! Ärge unustage üksteist hoidmast.

Rebaste rebased

Jana Liivrand, Piret Uibu G3a

Rebaseklõõmine oli varem üheksanda klassi õpilaste kesk- kooli vastuvõtmise riitus. Komme levis koolidesse 1980. aastatel ülikoolist.

Vana tudengitava kohaselt nimetatakse uusi õppureid rebasteks, kes enne vastava katseaja ja eksami läbimist pole veel täisväärtuslikud kogukonna liikmed. Enamasti korraldab rebaseks vastuvõtmise abiturium ehk "vanad" ja kogu tseremoonia oleneb nende fantaasiast ning maitsest. Peamiselt toimus tseremoonia oktoobri alguses.

Ristimine ei ole niisama õpilaste alandamine. Rebased peavad tõesti alluma oma jumalatele ehk abiturientidele, kuid see peaks tegema klassi ühtsemaks ja jääma meelde ühe lõbusa mälestusena. Retsimine on meie koolis nüüd selleks aastaks läbi ning võrdleme veidi seda enda omaga.

Tänavu aasta olid meie kooli jumalad G3b klassi õpilased. Jumalateks sobisid nad hästi. Oli näha, et kõik panustasid retsimisse ja ei istunud käed rüpes. Samuti hoidis nende klass kokku ka siis, kui nad olid ise rebased. Ehk oleks ka meie klass sellega hakkama saanud, kuid me poleks ilmselt viitsinud sellega nii põhjalikult tegeleda, sest oleme laiskloomad, kes tulevad oma urust välja ainult siis, kui kõht tühi on või vahepeal jalgade sirutamise isu peale tuleb.

Tõsi, natuke naljakas oli vaadata, kuidas B-kad retsisid, sest alles olime me kõik ju ise samasugused rebased. Aga aeg lendab ja saame

aina vanemaks ja ka targemaks... Võibolla... No natukene ikka!

Retsimine kestis kaks päeva, kuid rebased alustasid pugemisega juba nädal aega varem, mis ei olnud üldse üllatav, sest kes ei tahaks jätta head muljelt oma jumalatele. Kõik rebased olid väga aktiivsed ja tublid. Silmapiirile ei jäänud selliseid soolikaid, nagu meie omal ajal olime. Kui jumalad klassist välja tulid, siis ootasid rebased ikka põlvili maas ukse ees ning näitasid oma austust. Jumala-

Ristimine ei ole niisama õpilaste alandamine. See peaks tegema klassi ühtsemaks ja jääma meelde ühe lõbusa mälestusena.

tele oli isegi punane vaip toodud.

Tegutseti loomulikult ka sotsiaalmeedias. Rebased löid Instagrami-kontod, kuhu lisasid oma jumalate auks igasuguseid vahvaid pilte ja videoid. Facebooki lisati ka erinevaid kaanefotosid B klassi nägudega. Omal ajal tegime ka meie Facebookis selliseid omapäraseid asju, kuid nii aktiivsed ikkagi ei olnud. Meisterdasime enda jumalatele krooniks mingi kakerdise kokku ning hommikul tõime võileiba ja kohvi, kuid selle aasta rebased tegid hommikul vara lausa uhke pidulaua. Saime ka ise ühte kooki maitsta ja peab tõdema, et see oli päris maitsev.

Kõrvvalt vaadates oli näha väga palju sarnaseid tegevusi, mida võe-

ti ette ka siis, kui me ise veel alles rebased olime. Näiteks tehti hommikuvõimlemist Riia maantee ääres just nii, nagu ka meie pidime tegema. Rebastele söödeti sisse putru koos pekitükkidega, küüslauku ja sibulat. Loomulikult mängiti kõiksugu mängu, mis olid sarnased nendega, mida isegi mängisime. Näiteks mäng, mille alguses pidi veega täidetud kausist leidma üles õuna ja sellest ampsu võtma, hiljem aga jahu seest kummikommi leidma.

Retsirada oli isegi mõne endise jumala arvates meie endi rajast päris palju inspiratsiooni saanud. Ei puudunud sealt mädanenud õunad, roiskunud kalad, saepuru- ja mudaaugud ega ka õlipitsid. Isegi vahukommid sinepiga olid meenüüs. Arusaadav, et need tegevused olid väga lõbusad ja neid taheti korraldada ka sel aastal, kuid mõned asjad oleks ehk võinud veidi ümber teha, et retsimine oleks iga aasta omanäolisem ja ka teistel põnevam vaadata. Sellegipoolest oli tähtsaim see, et just rebastel lõbusalt raske oleks, ja ega nemad ei tea, mis varasemad aastad ülesanneteks mõeldud oli.

Klassid said ühtsemaks ning teistel oli ka naljakas vaadata. Sama sai meie klass alles pool aastat hiljem lähedasemaks — seega selline asi ei toimi iga klassi peal. Kuid lõpuks loeb ju ainult see, et sündmusest jääb kõigile hea mälestus ning vähemalt on midagi kunagi tulevikus oma lastele, sõpradele või sugulastele rääkida.

Õpetajate päev

Kristi Rajari G3a

Astudes 5. oktoobri hommikul koolitrepist üles, tervitas mind aupaklikult direktoriks kehastunud abiturient ning sellel hetkel teadsin, et sellest tuleb üks äärmiselt tore päev.

Suurem osa kaheteistkümnendikest olid end aineõpetajale, kelle tunde nad tollel päeval andma pidid. Poisid olid end üles löönud kõige blondimate ja kirevamate parukatega, mida tava-kauplused pakkuda suudavad, ning ema või õe kapist näpatud kelit oli peaaegu et kohustuslik rõivaese. Ega ka tüdrukud alla jäänud, nende puhulgi oli sarnasus lemmikõpetajaga ilmselge.

Tundide ajal klassides pildistamas käies õnnestus mul ka paari asendusõpetajaga lühiintervjuu teha, et uurida, mida arvavad nemad sellisest iga-aastasest traditsioonist ning kas neil on soovitusi, kuidas muuta see päev veel paremaks.

Esimesena küsitlesin enda klassikaaslast Helenit, kelle ülesandeks tol päeval oli olla matemaatikaõpetaja Ülle Otskivi. Kuulnud küsimust, et mida uut õpetas talle õpetaja roll, vastas ta, et alati ei ole kõige vanemad klassid kõige koostööaltimad ning et talle meeldis töötada pigem nooremate klassidega. Uurides Helenilt, kas pärast sellist võimalust tekkis tal endal ka soov hakata kunagi tulevikus pedagoogiks, sain vastuseks, et õpetajamet pigem ei ole tema pärusmaa. Aga ta oli saanud kogemuse üle siiski rõõmus.

Küsites temalt soovitusi, mida ta annaks õpetajatele, et muuta koolis õppimine meeldivamaks, vastas ta, et tunnid võiksid olla mitmekülgsemad.

Järgmisena küsitlesin paari õpilast, kes olid sellel päeval endiselt õpilaste rollis, et kuulda ka nende arvamusi ja soovitusi õpetajate päeva kohta.

G3A abiturientid Piret ja Robin Önnela Kukuena.

Esimesena vastas G1c õpilane Kaisa-Lotta. Pärisin, kuidas talle meeldib õpetajate päeva traditsioon meie koolis ja kas tal oleks soovi viia sellesse päeva sisse mõned muudatused. Õpilane arvas, et kõik on tore ja hea just nii, nagu praegugi, ja ainus soovitus, mille ta suunas abiturientidele, kõlas järgmiselt: „Olge natuke julgemad!”

Kuna tahtsin saada võrdlusmomenti esimese ja kolmanda klassi vahel, siis vastas küsimustele ka minu klassiõde Ave.

Ka tema arvates on traditsioon tore, kuna peetakse õpetajaid mee-

les ning samas saavad ka õpilased vaheldust tavalisele koolipäevale. Tema arvates oli hea see, et iga õpetaja tegi oma tunnis midagi erinevat, sest see muutis päeva veelgi põnevamaks. Tsiteerides Ave lauset päeva õnnestumise kohta — „koolimaja jäi püsti ja õpilased õppisid” —, võime ilmselt päeva õnnestunuks tunnistada.

Minu isiklik arvamus päeva kohta on üldjoontes positiivne, puutusin kokku väga toredate õpilastega, kellega oli tore koos teha. Aga ka murelapsed olid tähtsaks paevaks koolis kohal, mistõttu saime kirjutada nii kiitusi kui ka laitusi. Mõni klass käitus muidugi veidi halvemini. Eks nad ise teavad, kellest jutt on.

Mida sellest päevast õppisin? Kindlasti seda, et õpetajatöö ei ole nii lihtne, kui see õpilastele paistab. Nähes, kuidas mõned õpilased valmistasid õpetajatele peavalu, pani see mind mõtlema minu ja minu klassi käitumise üle tunnis ning tõdema, et ka meil on omad vead.

Ühtlasi sooviksin tänada kõiki õpetajaid, kes teevad meie heaks nii palju ja annavad endast kõik, et tagada meile hea haridus, millega hiljem minna maailma vallutama. Olgu see siis kas ülikooli minnes või maailma avastades.

Tunne oma huvijuhti!

Oviar-Gregor Annus, Ragnar Raud G3c

Ilmselt on kõik koolis varem kui sellest aastast õppinud ja töötanud isikud märganud, et meie koolile on tekkinud uus huvijuht — Merit Reinhold. Kindlasti soovivad palju teada, milline isiksus Merit on. Viisime koolilehe tarbeks läbi intervjuu, tänu millele saime tema kohta teada palju uut ja huvitavat.

Kuidas Teile meie kool siamaani meeldib?

“Mulle meeldib siin koolis väga, olen siia ennast väga sisse elanud ja vähemalt mulle endale tundub, et kõik on mu väga hästi vastu võtnud, et ei ole sellist võõrastamist või kartust.”

Kuidas on suhted meie kooli õpilastega?

“Väga hästi on. Mul on ka eelmisest töökohast tuttavaid õpilasi, kes siin õpivad — et kõik on väga toredad ja soovivad midagi teha.”

Millises koolis või õppeasutuses Te enne töötasite?

“Ma töötasin Tahkuranna noortekeskuses ja peale seda olin Tahkuranna valla noorsootöö juht. Ehk noortega töö ei ole võõras.”

Kus ise õppinud olete ja mis eriala?

“Ma õppisin Tallinna Ülikooli Rakvere kolledžis ja erialalt sotsiaalpedagoogikat.”

Põhikoolis ja gümnaasiumis õppisite Pärnus?

“Põhikoolis Pärnu Ülejõe gümnaasiumis ja keskkoolis Audru kesk-

koolis.”

Millest tuli otsus selline amet valida?

“Tahtsin midagi uut ja huvijuhina ei ole enne töötanud ja selles siis selline uus põnev väljakutse. Et endale väljakutse esitada — töö on sarnane, aga natukene ka erinev. Et põnevust endale.”

Selline võimalus avanes siis Pärnu Ühisgümnaasiumist?

“Jah.”

Mitu kassi Teil on?

“Üks.”

Mis ta nimi on?

“Nurr ehk Nurts”.

Mis muusikat te nooremana kuulasite?

“Oi... sellist.... raskemat. Slipknot, Foo Fighters, System of a Down, Creed...”

Veel uurisime, millised huvid Meritil on ja millega ta vabal ajal tegeleb. Seepeale vastas ta, et nooremana meeldis talle ekstreemsport, kuid nüüd tegeleb pigem käsitööga, täpsemalt on tema huviks kõik paberiga seonduv. Samuti meeldib talle ka autosport, millest kõige enam kõditab meeli romuralli. Seda vaatab ta küll kahjuks kõrvalt, aga naudib siiski väga.

Tasa sõuad, kaugele jõuad

Kerstin Olo, Norman Pulk G3c

13. septembril toimus Pärnu rannas seoses üleeuroopalise spordinädalaga Pärnu Ühisgümnaasiumi traditsiooniline „Meremiili jooks“, mis sai sel aastal tavapärasest rohkem avalikkuse tähelepanu. Üheskoos sportivaid õpilasi olid uudistama tulnud näiteks Eesti Olümpiakomitee aseesimees, mitme olümpiamedali omanik Jüri Tamm ning ETV võttegrupp.

Tegemist on jooksuga, mis pakub midagi kõigile. Nii inimestele, kelle eesmärk on võita, kui ka ilusa ilma ja rahuliku tempo austajatele. Motivatsioonipuudust tulla ei tohiks, kuna auhind parimatele on ahvatlev. Esimest, teist ja kolmandat kohta premeeritakse

kehalises kasvatuses hindega „5“ ja oma vanuserühma parim saab minna teatrikunsti nautima.

Niisiis ootas soojal sügispäeval randa kogunenud noori ees iga-aastane ühisjooksmine. Esimene start, kus jooksjateks olid võistlushimulisemad 10. ehk G1 klassi poisid, sai antud umbes kell 13.00. Viimasena said liivas müttama hakata aga abiturientideid.

Kokku krooniti kuus võitjat:

kümnendate klasside arvestuses Uku Kõrre ja Martina Ritson, aasta vanemate seas Karl Tulmin ja Hanna Andla ning abiturientidest olid tublimad Karl-Louis Laasmäe ja Iiris Abdullajev.

Kui küsisime osalejatelt esimeste emotsioonide kohta pärast finišisse jõudmist, sõnas Karl G2b klassist: „Ei, väga lihtne jooks oli ja konkurente ei olnud. Väga tore

Spordisündmuse alguses pidas kõne olümpiasangar Jüri Tamm, kes lahkesti ka meie küsimustele vastas. Üritust kommenteeris ta järgnevalt: „Alustame sellest, et see nädal on euroopa spordinädal ja selle nädala jooksul üle Eesti toimub hästi palju üritusi, võistlusi, jookse ja see initsiatiiv on üks paljudest. Ja mul on väga hea meel, et kõik need võistlused on väga erinevad. See

miilijooks Pärnu rannas on vahva. Sporti saab ju teha mitte ainult staadionitel ja spordirajatistes, vaid ka lihtsalt looduses.“

Küsisime, kas ka tema kooliajal toimusid säärased üritused, kuhu noored kokku tulid ja ühiselt sportisid. „Kui mi-

na olin veel koolipoiss, siis sellel ajal esimest korda asfalteeriti kõnnitee kooli juurest muulini välja. Me jooksime kooli juurest muulini ja tagasi. Aga tavaliselt septembris ja oktoobris olid meie põhilised treeningud siin, Kalevi staadionil, nüüdsel Rannastaadionil. Me tegime väga palju treeninguid siin liivas – mängisime jalgpalli, tegime kaugushüpet ja olümpiaalast ettevalmistust,“ vastas härra Tamm.

Meremiili traditsioon Pärnu Ühisgümnaasiumis ulatub tagasi nõukogude aega. Juba tol ajal joosti miilipikkust distantsi Pärnu aastajooksu raames. Sellega seoses arvas tollane kooli juhtkond, et oleks mõistlik panna ka kooliõpilased jooksma, et nad saaksid rutiinist vajaliku puhkuse.

oli, distants oli normaalse pikkusega. Kõik oli hea.“ Paljud koolikaaslased nõustusid temaga, kuid oli ka neid, kelle arvates oleks võinud võistlus veidike kergem olla. Enrico G2d-st arvas: „Raske jooks oli. Lõpus proovisin esimesele küll järgi tulla, aga ei jõudnud.“ Siiski sõnasid õpilased enamasti, et selline üritus on tore vaheldus ja järgmisel aastal võiksid ka õpetajad osa võtta.

Ühisgümnaasium napsab võidu Koidula ees

Norman Pulk G3c

12.- ja 17. oktoobril toimusid Pärnu gümnaasiumite vahelised jalgpallivõistlused.

Tegemist oli võistlusega, kus osales kolm gümnaasiumi. Koidula gümnaasium esindas oma kooli kahe võistkonnaga, Ühisgümnaasium ja Sätevaka Humanitaargümnaasium kumbki ühega.

Alguses ei saa vedama...

Turniir algas Koidula meeskondade omavahelise lahinguga, kus tugevamaks osutus Koidula esimene võistkond. Järgmine mäng toimus Koidula esimese võistkonna ja Sätevaka vahel. Mäng lõppes Koidula 2:0 võiduga.

12. oktoobri viimane mäng oli Ühisgümnaasiumi ja Koidula teise võistkonna vaheline heitlus. Ühisgümnaasium domineeris mängu algusest lõpuni. Kuid see ülekaal ei väljendunud siiski lõppseisus. Mängu ainukene värav sündis esimese poolaja lõpus (poolaeg kestis turniiril 15 minutit), kui Enrico Veensalu realiseeris penalti. Sellega oli esimene mängupäev möödas.

Pärast ei saa pidama!

Teine mängupäev algas Koidula duubelmeeskonna ja Humanitaargümnaasiumi vastasseisuga. Mängust väljus võitjana Humanitaargümnaasium. Peale seda mängu algasid Ühisgümnaasiumile tähtsad heitlused, kuna nende mängudega otsustati tiitli saatus.

Suurim katsumus turniiri jooksul oli mäng Koidula esindusvõist-

Esimese nelja minutiga oli Ühisgümnaasium läinud juhtima 2:0.

konna vastu. Koidula domineeris suure osa mängust, aga ka Ühisgümnaasiumil olid omad võimalused kontrarünnakutel. Mäng lõppes 0:0 viigiga.

Turniiri viimane mäng toimus Sätevaka ja Ühisgümnaasiumi va-

Lõppseis jäi 6:1 Ühisele ja turniirivõit läks Mehis Merilaine andunud jüngritele.

hel. Ühisgümnaasiumil oli Sätevaka üle vaja 4-väravalist võitu. Esimese nelja minutiga oli Ühisgümnaasium läinud juhtima 2:0 ja sellises tempos ka jätkati. Lõppseis jäi 6:1 Ühisele ja turniirivõit läks Mehis Merilaine andunud jüngritele. Enrico Veensalu lõi mängus kolm väravat, Siim Tammearu lisas kaks

Suurim katsumus turniiri jooksul oli mäng Koidula esindusvõistkonnaga.

ja Rasmus Roosaar ühe.

Peale mängu tuli võidukate Ühisgümnaasiumi pallurite juurde üks korraldajatest – Jaan, kes andis teada, et medalid on juba Koidula poistele kaela riputatud. Loodame siiralt, et Koidula kehalise kasvatus-õpetaja Vallo ja meie Mehis leiavad konsensuse ja medalid jõuavad nende tõelistele omanikele.

Ühisgümnaasiumi võistkonda kuulusid järgmised mängijad: Siim Tammearu, Enrico Veensalu, Jako Kanter, Karl-Louis Laasmäe, Rasmus Roosaar, Johannes Vainula, Sander Arusalu, Tenar Liiv, Mirko Mardiste, Uku Kõrre, Andreas Kallaste, Jan-Ander Kaur, Norman Pulk, Robin Christoffer Rassmann, Raido Ott ja Kevin Leas.

Õnneks karikat ei jõudnud Koidula poisid ära napsata.

Terves kehas üks vaim

Rasmus Jüri Lõhmus, Märt Änilane G3c

Ilus hommikune päike paitab nägu. On tunda elevust eesseeva päeva eel, kuid aega pole liialt raisata, sest kätte on jõudnud spordipäev. Tuleb ennast korda seada ja mugavad sportlikud riided selga panna ning siis juba ratta selga ja minek! Koos kamba spordihuvilistega otsustame võtta osa jalgrattaretkest ja saada eKooli boonuse viie.

Rattaretke eel näen teiste silmis rahulolevat, kuid samas elevat ja joviaalset pilku. Sõidu jooksul läbime kohustusliku kontrollpunkti, kus saame kupongi, kuhu kirjutame enda nimed ja klassi, et sihtpunkti jõudes see loosimisse anda. Sõites on tunda, kuidas suvel armsaks saanud päike, kes nüüd ennast üha vähem ja vähem näitab, paitab mu nägu, ning mahe tuul, mis septembris on väga tihe külaline olnud, sasib mu juukseid. Taamal on näha teisi teekonda alustanud grupe.

Sõit kulmineerub meeldivalt

ning vahemaa Pärnu ja Valgeranna vahel on täpselt paras. Mõnuga vändates silmitseme klassikaaslast, kes olid otsustanud enda teekonna ette võtta autoga ja kes aastatega armsaks saanud klassikaaslasti valju signaaliga kostitavad. Jõudnud

sihtpunkti, edastame õpetajatele lehed nimedega, et kinnitada enda kohalolu. Vastu vaatab meile ilus rand ja õrnalt lainetav meri.

Esimesed muljed

Intervjueerisime esimesi kohalitulijaid, et saada teada nende edasisi plaane, mõtteid ja muljeid seoses Valgeranna spordipäevaga. Esimeseks ettejuhtuvaks oli üks pikast sõidust väsinud G3e klassi õpilane: „Sõit kulges pikalt ja väsitavalt, olen selle sõiduga rahul, kuid nüüd kavatsen kohe tagasi sõitma hakata!“

Silmasime ka ühte aktiivset G3a mürgeldajat — Gaiust —, kes

vast tuli ka Valgeranda tulla, siis ei olnud ratas kuskilt võtta, pidi jala tulema. Vahepeal natuke jooksu ka, kokku läks umbes tund aega.“

Enne teatejooksu algust küsisime G3c klassi õpilaselt Martenilt, et mis viisi ta Valgeranda jõudmiseks kasutas ning mis kavatsused tal täna Valgerannas on. Ta vastas: „Tulin kohale autoga, joosta ei viitsi eriti, tulin rohkem köit tõmbama.“

Teatedraama

Teatejooks kujunes väga emotsionaalseks ja kõikide klasside pingutust üritasid innustada klassikaaslast oma kriiskavate hüüetega.

Teatejooksu lõppedes oli näha G3B selget võitu. Küsime võidujoovastuses G3B poiste Karl-Louis Laasmäe ja Enrico Muriku käest, kuidas tunded on. Härrad lausuvad nii: „Steroidid, ikka steroidid, otse veeni. Tunne on võrratu, et võitsime!“ Kõikjal on kuulda G3b õpi-

laste võidurõõmu.

Küsimise G3b kõige talendikamalt jooksjalt Karl-Louisilt, et kas ta on võrdväärne jooksja Usain Boltiga. Ta selgitab meile: „Ma olen parem kui Usain Bolt.“ Soovides teada, mis transpordivahendit

ta Valgeranda jõudmiseks kasutas, kuulsime järgnevat: „Tulin kohale autoga, hakkam vanaks jääma, ei jõua enam.“ Veel lisab ta naljatledes: „Õhtul trenni, saab veel jooksma minna.“

Teatejooksu ja kõieveo vahele mahtus ka tore ja kauaoodatud õnneloo, kus jagati välja rohkelt auhindu. Võtsime kommentaari ühelt õnnelikult, kellele oli loosiõnn naeratanud. „Võitsin vägeva helkuri, ilus kollane ja üpriski äge. Oleks võinud halvemini minna, hea et ma üldse võitsin midagi.“ Nähes klassikaaslast võitmas endale võtmehoidjat, kommenteeris ta: „Minu jaoks on helkur parem kui võtmehoidja, sest ohutus enne kõik.“

Kelle jõud, selle õigus

Ja kui kõik olid oma auhinnad

kätte saanud, oli jõudnud aeg spordipäeva viimaseks faasiks – kõieveoks. Võistlus oli väga pingeline, õhus oli tunda elektrit. Lõppheitlus kujunes välja G3e ja G3c klassi vahel. Võistluse lõppvõitjaks osutus G3c klass ja meil oli võimalus intervjueerida nende klassijuhatajat Õnnelat: „Mõtted on väga ülevad! Ühtsuses peitub jõud! Mul on väga hea meel, et klass nagu üks mees panustas tänasesse võistlusesse.“

Kuuldes küsimust, kuidas spordipäeva üks algatajaid ja korraldajaid Mehis päevaga rahule on jäänud, võttis ta lühidalt kokku: „Ilm on super, kõik on super, õpilased on super, õpetajad on super— kõik on vinge!“ Ka meie saime selle lausega nõustuda, sest just kõik see, mida ütles Mehis, tegigi sellest spordipäeva just selle õige.

Tulin kohale autoga, hakkam vanaks jääma, ei jõua enam.

Mõtted on väga ülevad! Ühtsuses peitub jõud! Mul on väga hea meel, et klass nagu üks mees panustas tänasesse võistlusesse.

Ilm on super, õpilased on super, õpetajad on super — kõik on vinge!.

Õpilasesinduse laager

Annabel Mõtus G1c

7.–8. oktoobril toimus Reiumaa Motellis Pärnu Ühisgümnaasiumi õpilasesinduse laager.

Kogunesime kõik kell 15.45 kooli ette ja sealt startisime koos meie majutuskoha poole. Kokku oli meid 14. Kohale jõudes ootasid meid ees meeskonnamängud. Need aitasid uuteliikmetel sisse elada ja tõstsid meie energiataset ning andsid võimaluse pärast rasket koolipäeva auru välja lasta.

Kell 17.00 ootas meid ees esimene koosolek. Uued kümnendikud said retsitud. Seda muidugi palju leebemalt, kui koolis oli tehtud (kala ei pidanud keegi süüa). Sellele järgnes arutelu: rääkisime läbi, mis on õpilasesinduse tegevuse eesmärgid. Kokku said lepitud omavahelise suhtlemise ja teised ühised reeglid. Mõtlesime ka selle üle, mis on kooli plussid ja miinused, et selle abil hakata mõtlema aasta eesmärkide peale. Kõik need panime kirja ja tegime ka üheskoos

järeldusi.

Pärast rasket ja pikka arutlemist tegime ühe pikema pausi. Reiumaa Motell kostitas meid maitsva õhtusöögiga ning mängisime ka kaardimänge. See puhkus oli väga vajalik, sest kell 20.00 ootas meid ees laagri raskeim osa – aastaplaani ajurünnak ning vastutajate määramine. Jagasime end nelja gruppi ja mõtlesime 30 minuti jooksul võimalikult palju lõbusaid üritusi ja mõtteid, mis oleksid õpilastele

tähtsad ja oleksid ka kooli kodukorraga kooskõlas. Saime terve A3 paberi oma ideid täis.

Õhtu oli kõigile vaba. Kuna seltskonnaga oli meil vedanud, siis mängisime koos lauamänge ja naersime hilisõhtuni. Meeleolu oli väga vaba ja kõik said endale uusi sõpru. Igaüks oli pidanud ka enda tehtud toitu kaasa võtma – nägime, kui head kokad kõik on. Kindlasti kasutame oma talente õpilasesinduse kohvikutes, mis hakkavad sel õppeaastal toimuma lausa igal kuul.

Hommikul sõime ning panime kõik üritused kalendrisse ja koostasime protokollid. Nii saime tervest aastast konkreetse ülevaate. Küsisin ka osalejatelt laagri kohta tagasisidet. Mõned ütlesid, et väga vahva on võtta osa kooli ürituste korraldamisest. Üheskoos öeldi, et seltskond oli super ja tore oli kaasa mõelda ning ennast tiimina arendada. Õpilasesinduse president Karoliine Aus kommenteeris: "See laager ühendas meid ja me oleme nüüd üks suur pere".

Teadlaste Öö festival

Kertu Jürima G2c

28. septembril toimus Pärnu Ühisgümnaasiumis Teadlaste Öö festivali raames mitmeid huvitavaid töötubasid.

Klassidest olid kokku pandud tiimid, kes omavahel võistlesid. Tiimid käisid töötubades, kus olid erinevad ülesanded ja katsed. Kõige alguses saadi labürindipass, kus olid peal ülesanded. Iga katse sooritamisel tuli võtta õpetaja käest kleeps, mis kleebiti labürindipassile ja millest lähtuvalt arvutati lõpus välja võitjad.

Bioloogia töötoas oli peamiseks teemaks DNA. Ülesandeks oli moodustada kahe inimese ning mullas paiknevate bakterite DNA. DNA nägemiseks lisati topsi vajalikud ained ning katse lõpuks oli selgelt silmaga näha inimese DNA, kuid mulla oma nii selgelt ei paistnud.

Keemia töötoas olid teemadeks süsivesikud, rasvad ja valgud. Alustele valati näiteks piim ja õli, millele tuli omakorda lisada pesuseepi. Tuli ka kirjutada paberile õli, suhkrulahuse ning piimaga. Paberil olevaid sõnu kuumutati pliidi kohal ja seeläbi paistis, milliseid neist on kuumutamisel paberil näha ja millised on muutused.

Füüsika töötoas tuli teha neli erinevat katset. Esimeseks ülesandeks oli holograafi tegemine. Pidi meisterdama holograafi ja sellega videot vaatama.

Teiseks oli õhurõhu katse. Roniti prügikotti ning sinna sisse pandi tolmuimeja, mis imes õhu välja ning katsealune kirjeldas oma emotsioone ja enesetunnet. Kol-

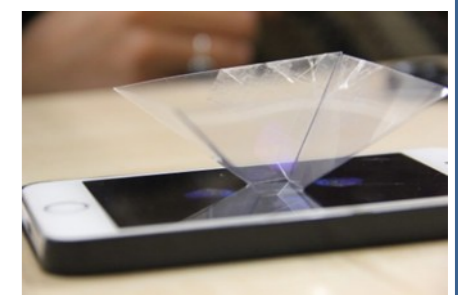

mandaks tuli meisterdada LED-latern. Laterna pidi paberist ise välja lõikama ja selle kokku panema ning sinna sisse loominguiliselt paigutama isetehtud LED-lambi.

Neljandaks tuli õhupall kõrre ja niidi abil liikuma panna. Ülesande lahenduseks oli puhuda täis õhupall, kinnitada see teibiga kõrre külge ja panna niit kõrrest läbi. Lastes õhupalli lahti, liikus see punktist A punkti B.

Kõik katsed olid väga huvitavad ning laiendasid kindlasti silmaringi ning teadmisi. Parimate tulemustega õpilased said auhinna küllastuse Pärnu Haiglas, kus tutvustati laboreid ja seal toimuvat.

Haiglas räägiti doonurlusest ja sai ka oma veregruppi teada. Kuigi suure osa laboritööst teevad ära masinad, oli külastus informeeriv ja sai näha ka haigla huvitavat külge, millest üldiselt kunagi juttu ei tehta.

Vahetusõpilase elu head ja vead

Angela Dulinets G2c

Saanud esmalt kirja pakkumise- ga minna kuuks ajaks vahetusõpi- laseks Saksamaale, ei tulnud selle aktsepteerimine kõne allagi. Kuu- lanud inimeste jutte, kes on olnud vahetusõpilased nädal aega või tervelt aasta ning kellel tundus kõik väga hästi sujuvat, olin mina ometigi veendunud, et iga suurem- gi ettevõtmine toob endaga kaasa rohkem probleeme, kui et pakub võimalust ühel või teisel viisil are- neda. Ometigi lasin end väga ker- gelt mõjutada ning suve keskpai- gas, ise sellest päriselt teadlik ole- mata, väljusin Köln/Bonni lennu- jaamas lennukist.

Uus ajakäsitlus

Algus – nagu ikka – oli keeruline, elades kõike läbi erineva taustaga inimestega Vietna- mist, Inglismaalt, Venemaalt, Uruguayst, Poolast ning Saksamaalt. Esimene asi, mis mulle selgeks sai, oli see, et üks päev ei ole kunagi tegutsemiseks liiga lühike. Tunne oli just nagu olnuks sõjaväes, kus igahommiku- ne äratus oli kella kuuest. Vahel õnnestus und ka veidi kauemaks venitada, seejärel pidasime kiire hommikusöögi ja endalegi imestu- seks olime juba teel linnaga tutvuma ning tagasi hotelli jõudsimine alles südaööl. Kogu selle peadpöör- ritava graafiku juures pidi iga õpi- lane neljateistkümnest pidama kuus kahel päeval ühist päevikut, et ka aastate pärast kõik hetked nii

meeles oleksid, nagu toimunuks need eile.

Kokku külastasime grupiga kuu aja vältel seitset lin- na: Bonni, Kölni, Mühldorfi, Münche- nit, Hamburgi, Pots- dami ning Berliini. Täie tõsidusega – ma ei mäleta kõiki muuseumeid, mida külastasime, kõiki loenguid või igat koolitundi, mis kahe nädala jooksul toimusid. Samas iga hetk, mille veetsime koos jahisõitudel, mägedes, bowlingus, kinos/teatris, jalutuskäikudel, trenni tehes või jalgpalli mängides/ vaadates andis meile rohkem aimu sellest, mil viisil sealset aega väärtustada ning mis tähtsaim – kõik said end tunda iseendana ning unustada üheks

kuuks kõik probleemid. Suureks üllatuseks oli sakslaste abivalmidus igas olukorras, oli siis probleemiks linnamängu küsimus- tele vastamine või lihtsalt soov uute tutvuste loomi- seks. Kui inimesed tänavatel, kauplustes või rannas ligi tulid ning minu päritolu kohta küsisid ning mina rõõmsalt oma päritolumaaks Eesti nimetasin, sain ma vastuseks: „Island, kui tore, me hoiame teie väikesele saareriigile jalgpalli MM -il põialt.“ Hetkeks meeltesegadu-

ses, jätkasin siiski hea meelega vestlust, sest tol hetkel oli minu päritolu viimane asi, mille pärast muret tunda.

Erinevus rikastab

Algus – nagu ikka – oli keeruline.

Gruppe, kes meiega samal ajal samades linnades viibisid, oli kaheksa. See andis meile omakorda või- maluse tutvuda inimestega kõik- võimalikest erinevatest maadest ning kui vähegi võimalik, võtsime tegevused ette ühiselt, olid nen- deks siis grilliõhtud, jalgpall või õhtused peod. Igal grupil oli eriline omapära, kuid üks mis kindel, meie grupp läbis kadalipu kõige edukamalt ning ei olnud kedagi, kellel oleks koduigatsus tekkinud.

Minu esialgsed argumendid tekkivate probleemide kohta pida- sid siiski mingil määral vett. Mõte kaks nädalat külalispere juures elamisest tundus tõsiselt häiriv ning kohale jõudes oli peale perega tutvumist mu ainsaks sooviks võtta veidi aega iseendale. Kuid ei. Kat- se sealsele perekonnale oma intro- vertsust selgitada oli kui hane selga vesi, sest nende päeva- plaani kuulusid pere, sõbrad, pidu – ja seda kõike kolmekordselt. Lisaks tuli neile mõista anda kõikidest

Olin ometigi veendunud, et iga suuremgi ettevõtmine toob endaga kaasa rohkem probleeme.

oma vähegi suurematest hirmudest või ebatavalisematest harjumus- test, mis pani neid veelgi enam imestama, mis inimesed need eest-

lased õigupoolest on.

Olenemata sellest, et kaks nädala- lat on üksteise tundmaõppimiseks töö ja kooli kõrvalt väga lühike aeg, klappis kõik minu ning külalis- pere vahel peale algselt esinenud väikeseid ebakõla- sid väga hästi. Sa- mas suurenes igat- sus meie ühtse gru- pi järele ning seal olles sai selgeks, mis tegelikult oluli- ne on.

Üksteisele toetumine

Kõige õudsemaks kogemuseks osutus rongisõit, mil võõramaalas- test mehed otsustasid, et oleks tore noori tüdrukuid pildistada, telefo- ninumbrit küsida ning äärepealt kallale tulla. Selle peale oli mu

reisiassistendil hea ütlus: „On ras- ke olla blondiin selles brünette täis maailmas.“ Tänu pidevale toetuse- le oma tiimilt jäid ka kõige halve- mad kogemused meelde parimatena ning oma grupi seis- kohalt võin kindlalt väita, et neid, kes reisi lõppedes koju soovi- sid lennata, lihtsalt ei eksisteerinud.

Katse sealsele perekonnale oma introvertsust selgitada oli kui hane selga vesi, sest nende päevaplaani kuulusid pere, sõbrad, pidu – ja seda kõike kolmekordselt.

Sellisest programmist osavõtmine on asi, mida ma esmakord- selt vaid oma eeldus- test, soovidest ja hir- mudest lähtuvalt ette ei oleks võt- nud. Siinkohal ongi aga oluline lähedaste ja tuttavate julgustus, sest selline kogemus annab tohu- tult enesekindlust, avardab mõtte- maailma ning avab palju uusi eda- siseks eluks. Mis aga kõige oluli-

sem – kõik sõprussuhted, mis seal loodud said, püsivad senini.

Samas iga hetk, mille veetsime koos jahisõitudel, mägedes, bowlingus, kinos/ teatris, jalutuskäikudel, trenni tehes või jalgpalli mängides/vaadates andis meile rohkem aimu sellest, mil viisil sealset aega väärtustada ning mis tähtsaim – kõik said end tunda iseendana ning unustada üheks kuuks kõik probleemid.

Elu pärast kooli

Kardo Link G3c

Madis Arumäe on 2016. aasta lennu lõpetaja. Ta oli üks meie kooli peamistest reklaamijatest ning esindas Ühisgümnaasiumi edukalt erinevatel üritustel ja konkurssidel. Uurisin temalt, milline ta elu pärast gümnaasiumi lõpetamist välja näeb.

Kus ülikoolis sa õpid ja mis on sinu erialaks? Kas oled siamaani oma erialavalikuga rahul?

“Õpin Eesti Ettevõtluskõrgkoolis Mainor. Minu erialaks on arvutimängude disain ja arendus ning siiani olen oma erialavalikuga väga rahul.”

Miks just selline eriala?

“Kõik kindlasti arvavad, et see on puhas matemaatika ja programmeerimine ja üldine IT – tegelikult see nii ei ole. Mainoris ei õpetata programmeerimisele lisaks ei matemaatikat ega füüsikat, mis on väga-väga normaalne. Aga miks selline valik? Võib-olla sellepärast, et tegemist on loomingu-erialaga, mis on seotud IT-ga. Kuna arvutimängud ja erinevad app-id koguvad üha enam populaarsust, siis nägin ja näen erialas väga kasulikku ning tulusat viisi loomingu-erialal läbi lüüa, sest kunst on siiani minu jaoks väga oluline.”

Kas gümnaasiumi õppeainetest on ülikoolis kasu?

“Minu erialal kindlasti mitte.”

Missugusest õppeainetest on sul kõige rohkem kasu olnud?

“Arvan, et filosoofiatundidest, sest sealsetes tundides oli kõige rohkem rühmatööd ning elavaid arutelusid,

mis on ülikoolis väga olulisel kohal. Näiteks minu erialal on mitmes aines praktilised rühmatööd ning arutluspõhised seminarid.”

Mis erialasid võiks gümnaasiumis õpetada, millest oleks su erialal ka kasuks?

“Arvan, et kasu tuleks informaatikatundidest, kus tegeletakse reaalselt vajalike asjadega. Näiteks Pythoni kasutusoskus tuleb väga kasuks IT-d õppima suunduvatele õpilastele. Miks mitte teha näiteks IT-moodul – usun, et paljud oleksid huvitatud. Ja samuti oleks väga huvitav koolis IT-d ja kunsti koos näha: fototöötlus (Photoshop), vektorgraafika (Illustrator) jne. Edukate õpingute korral võiksin isegi mõnda loengut (tundi) anda.”

Mis õpetajate loengusse või tundi läheksid hea meelega veel tagasi ja miks?

“Tagasi läheksin kindlasti Peedu, Liisi ja Meeri tundidesse. Peedu tunnid meeldisid mulle elava arutelu ja rühmatööde tõttu, samuti sai temaga vestelda ka erinevatest probleemidest ja maailmaasjadest. Liisi tunnid – prantsuse keel... muidugi läheksin tagasi. Ka seal tunnis jõudsimme erinevate uute teooriateni ja lahendusteni, kui igapäevasest tunnimahust aega üle jäi. Ja noh... Meeri tunnid. Ma arvan, et mõni väike laps kuulaks ka suu ammuli, isegi kui aru ei saa – põnev on ikka. Teemaväliseid küsimusi oli meie klassil küllalt, millele saime üldjuhul segase, mõtlemapaneva ja filosoofilise vastuse.”

Kuidas Tallinna ja Pärnu elu

sinu arvates erinevad?

“Tallinna ja Pärnu erinevused – neid on ikka väga palju. Tallinna juures on suur pluss juba see, et ma ei pea bussiaegu vaatama, sest bussid käivad mõne minuti tagant. Naljakas, aga mulle meeldib ka suurlinna müra ja kära – on näha elutegevust, erinevalt Pärnust. Mulle meenuvad need külmad sügisõhtud Pärnus, kui võisin ühel käel inimesi kokku lugeda, kes mulle vastu kõndisid. Jällegi suureks miinuseks on Tallinnas olev jääne ning tugev tuul. Kui ma lugesin Pärnu Postimehest, et artiline tuul viis rannalt vee, siis minu kortermaja liikus kindlapeale paar meetrit Kadrioru poole. Hindu kahjuks ma võrrelda ei oska, sest Tallinnas on õnneks üliõpilassõbralik toidupood Prisma. Võib-olla baarides ja pubides on hinnavahe märgatav, aga tuleb õige koht leida!”

Mida sa soovitaksid nii esimese, teise kui ka viimase aasta gümnaasiumiõpilastele?

“Kindlasti mõelge, mida tahate õppida, sest mida varem te välja mõtlete, seda varem saate juba erialaga tutvuda. Mina jõudsin aprillis alles selgusele, aga varuplaane oli mul mitu. Samuti soovitan mitte nii väga tuupida, vaid pigem kuulata ja arutleda. Muidugi sõltub teie tuleviku erialast. Mainoris on üldjuhul kõik praktiline ja selle igavesse tuupimisega ma õnneks kokku ei puutu. Samuti proovige karjääri- nõustaja visiite. Isegi, kui teil on oma visioon paigas juba, siis kuulake nõustaja viisakalt ära ning taluge kriitikat, sest tänu kriitikale me edasi püüdleme.”

Koolisündmused

H-IQ, hi-q

Vanessa Vaino G2c

*Pimedas ei näe,
kes kõnnib sulle vastu
Süüta taskulamp*

*Linnas ei kuule,
kes hiilib tagant ligi
Siin automüra*

*Mine ju metsa,
päevasel ajal ikka
Siin on rahulik*

*Siin paar tammepuud
ainult linnud laulavad
Siin on tõesti hea*

Piin või igavus

Rain Ruus G2c

Millega tegelevad noored ja ka vanemad inimesed õhtuti? Peamiselt istutakse ju teleka taga ja raamat juhtub kätte haruharva. Vaadates telekava, leiame sealt palju huvitavate pealkirjadega telesaadeteid: „Saladused“, „Suletud uste taga“, „Pilvede all“ ja kindlasti ei saa unustada ka „Padjaklubi“.

Rääkides nendest saadetest lähemalt, on mul öelda vaid üht. Ei, see pole ajaviide ega puhkus, vaid täielik komöödia. Ma mõistan, et „Saladused“ ja „Suletud uste taga“ proovivad jutustada kellegi teise kurba lugu, kuid milleks ja kellele seda lollust vaja on? Paljud meist ei suuda isegi enda eluga täielikult hakkama saada ja siiski on vaja süveneda kellegi teise probleemis ja kaasa elada nende huvitavatele lahenditele, mis saamuti kujutavad endast vahel lausa üht suurt *stand-up* etendust.

Proovides leida nende sarjade plusse, olen langenud juba kurbusse, sest ka praegusel hetkel kuuln teisest toast mängimas „Suletud uste taga“. Küsinud oma emalt ja nooremalt vennalt nende huvitavate teleseriaalide kohta, puhkevad mõlemad naerma. Kas peaksin seda võtma kui mõnitust või hoopis vastust? Tegin ka kergemat sorti internetiuuringu ja jõudsin välja perefoorumile lehele, kus oli kirjas, et osa lapsevanemaid takistavad oma lastel selliste saadete vaatamist, kuid teine

osa laseb lapsel teha, mida ta ise soovib. Loodetavasti on tänapäeva lapsed nii mõistlikud, et sellistest saadetest õppust ei võta ja saavad ka ise aru, et kui petad oma kaasat, siis ta ei võta sind sellepeale tagasi, kui sa piisavalt palju ukse taga nutmas ja palumas käid.

Arthur Schopenhauer on öelnud: „Elu pendeldab piina ja igavuse vahel“. On see siis tõesti see, mida me vajame? Minu arvates on selliste saadete vaatamine vägagi piinarikas tegevus ja see lihtsalt võtab mu elujõu ning langemine depressiooni sügavasse auku on vägagi reaalne. Igavuse vastu on ka muid rohte, kui lihtsalt istumine ja enda alavääristamine lauslollusega. Miks mitte lugeda õhtul, enne magaminekut, parkümmend lehekülge raamatut või kasvõi lihtsalt varem magama minna? Tänapäeval on olemas mitmeid vaba aja veetmise võimalusi: kinod, kohvikud ja restoranid, teatrid jne.

Pealkirjas püstitatud dilemma on praegusel hetkel vägagi reaalne: kumbagi varianti ei maksa maha laita. Selliste sarjade vaatamine on üheaegselt nii piin kui ka igavus. Tuleb leida muid tegevusi enda lõbustamiseks ja harida ennast täisväärtuslikul moel: loe raamatuid, käi väljas, teatris, kontsertidel või lihtsalt puhka ennast voodis välja. Ärgem viigem ennast sellisele lolluse tasemele, kus armsad teletöötajad meid arvavad olevat!

Arthur Schopenhauer on öelnud: „Elu pendeldab piina ja igavuse vahel“.

Meedia võim

Sandra Tohv G3c

Meedial on inimeste kuvandi loomises väga suur roll. Tihti loovad meediatarbijad oma arvamusel kellestki vaid selle põhjal, mida meediaväljaanded kirjutavad. Aga kuidas saaks teistsiti, kui rikaste ja kuulsatega vahetult kokku puutuda pole ju tavaliselt võimalik? Meedia kätes on tuntumate inimeste kuvandi loomine ja seda rolli saab väga osavalt kasutada kas inimese vastu või tema poolt.

Meedial on soovi korral võimalik luua inimesest hea kuvand, mis tähendab seda, et kajastatakse eelkõige heategusid ja luuakse pilt kuulsusest kui jumalusest. Kui aga hea kuvandiga inimene saab millegi halvaga hakkama, siis kajastatakse seda vähem ja üritatakse inimest süüst puhtaks pesta või asi maha vaikida. Isikliku näitena saan tuua Koit Toome, kes on kõigile teada kui hea inimene.

Samas temaga töölaseks kokku puutudes olen alati tähendanud äärmist ebaviisakust ja üleolevat suhtumist.

Kui meedia on võtnud inimese

suhtes vastumeelse hoiaku, siis kajastatakse rohkem halbu asju ja heateod jäetakse unarusse. Inimene võib ise pingutada, et sellest kuvandist lahti saad, kuid see on väga keeruline. Tarbijais kinnistub hoiak, et kui üks kord midagi valesti tehakse, siis tehakse alati valesti. Näiteks võib tuua Tanel Padari, kes on endale külge saanud paha

poisi imago, millest lahtisaamine on nõudnud väga suurt pingutust, kuid mis tal viimasel ajal üha paremini õnnestub. Ka temaga töölaseks kokku puutununa olen aru saanud, et tema kohtleb inimesi võrdsetena ja ei pea ennast teistest tähtsamaks.

On ka olukordi, kus meediaväljaanded loomises eri seisukohtadel. Mõnes väljandes rõhutatakse inimese häid, teises aga halbu külgi. Selline variant võimaldab ka tavainimesel enda järeldused teha

Meedia kätes on tuntumate inimeste kuvandi loomine ja seda rolli saab väga osavalt kasutada kas inimese vastu või tema poolt.

Üllatus võib olla väga suur, kui tuleb välja, et inimene on hoopis teistsugune kui varem teleekraanilt nähtud või leheveerult loetud.

ning laseb valida, milliseid väljaandeid rohkem usaldada ja mida uskuda. Eriti ilmekalt on see näha näiteks USA presidendi valimiste ajal, kui Fox News toetab vabariiklasi, muustates samal ajal demokraate, ning ABC teeb vastupidist demokraatide agendast lähtudes.

Meedia on kõikvõimas ja väga tõhus ajupesuvahend, mis suudab panna inimesi uskuma väga paljut sellest, mida kajastatakse. Tavainimesed, kes ajakirjanduses kujutatavate inimeste ja ka sotsiaalsete gruppidega (nt pagulased, sõjaveteranid jms) kokku ei puutu, usuvadki täpselt seda, mida meedia toodab. Seega võib kuvandi taga leiduvat inimest päriselt kohates olla üllatus väga suur, kui tuleb välja, et inimene on hoopis teistsugune kui varem teleekraanilt nähtud või leheveerult loetud.

Meie oma tegevusega loome raamid sellele, mida tähendavad Eestis vabadus, õiglus ja õigus. Meie ja ainult meie saame hoida lisaks võimude lahususele ka nende tasakaalu. Meie hoiakutest, suhtumisest ja tegevusest sõltub, kas rahvas tunneb ennast kõrgeima või-

mu kandjana. Meie määrame, kas kasvavad põlvkonnad usuvad Eestisse ja iseendasse.

Kersti Kaljulaid oma riigikogule suunatud ametiasustamise tseremoonia pöördumises 10. oktoobril 2016. aastal.

Kooli kõrvalt töötamine

Kerli Heinsoo, Emelain Karula G3a

Raha pole kunagi üle, mistõttu leiab üha rohkem noori töö söögi-kohtades, poodides ja mujalgi. See on nii, kuna ei taheta või ei ole enam võimalik vanemate rahakoti arvel elada või sellest lihtsalt enam ei piisa. Tahetakse ikka olla iseseisvad ja mitte iga suurema ostu-soovi korral aru anda. Eelkõige käiakse tööl lisaraha teenimise eesmärgil, sest hinnad aina tõusevad, nagu ka soovid, kuid ka vajaduse ja sotsiaalse surve tõttu.

Kooliharidust peetakse väga oluliseks, aga tihtipeale ei valmista see haridus meid ette eluks peale kooli: puudub kogemus, iseseisvus ja ka täiskasvanute arvates elementaarsed teadmised. Noortel on raske heapalgalist tööd leida ja tihtipeale peavad nad alustama oma iseseisvat täiskasvanuelu kesistes tingimustes. Kuid tegelikult ei peaks see üldse nii olema.

Arusaadav on ka see, et enamik alustabki nullist ja läheb seal edasi, kuid selles suhtes võiks ka kool kaasa aidata. Seal võiks õpetada, kuidas tulevikus praktiliselt hakkama saada. Põhimõtteliselt peavad inimesed seetõttu veetma oma elu parimad aastad rügedes ja takistusi ületades, et vanemas eas saaks rahulikumalt olla.

Juba noores eas tööle minemisel on omad eelised. Näiteks on

pärast kooli noortel võimalused ja ka teadmised, kuidas asjad praktiliselt töötavad. Muidugi ei peaks end kohe noorelt kooli kõrvalt töötamisega lõhki rebima, kuid väiksemgi kogemus toob kasu edasiseks eluks. Töötamine õpetab iseseisvust, kohustust ja koostööd. Paljud leiavad, et seda õpib ka koolis, kuid paraku päris nii pole. Kool ei motiveeri õpilasi eriti, kui tegemist pole just stipendiumit pakkuva kooliga, millega tihtipeale käib kaasa ka tööpraktika ehk kogemus. Töö puhul saadakse igakuiselt palka ehk on kasum, kooli puhul saadakse haridus, mida on aga selles vanuses raske hinnata.

Surve on küll suur, kuid selle tõttu ei pea muretsema ja langetama otsust tööle minna, kui sa tunned, et ei tule sellega hetkel toime.

Kuidas mõjutab töö kooli- ja eraelu?
Palju oleneb töökohast ja sellest, kui palju on töötunde. Mida raskem on töö ja mida rohkem seda on, seda vähem jääb aega kooliasjadega tegelemiseks ning eraeluks.

Võib ka juhtuda, et peab koolist puuduma või terve nädalavahetuse töötama, mis väsitab ära ja tekitab stressi. Koolitöö jäetakse unarusse, mistõttu võib kannatada ka õppe- edukus. Päevad muutuvad lühikeseks ja midagi olulist ei jõuta ära

teha.

Töö noores eas ei peaks segama koolielu ja ära võtma kogu vaba aega.

Pärast kooli jääb tagaplaanile ka trenn ning sotsiaalelu. Sõpradega kohtutakse harvemini ja ei jõuta enam trenni minna. Nii kaugenevad teistest ja vorm halveneb, mis omakorda võib jälle stressini või lausa depressioonini viia. Inimesed vajavad ikkagi aega enda jaoks, nendel karmidel sügispäevadel peab ka veidi meelelahutust olema.

Kui tuntakse oma piire ja ei võeta enda peale liigseid kohustusi, millega toime ei tule, siis pole probleemi. Tuleb arvesse võtta oma võimekust, sest ega töötamine kooli kõrvalt ei pruugi ainult negatiivne olla. Sealt saadakse ikka ka sõpru ja võib päris lõbus olla. Laieneb suhtevõrgustik ja see võib tuua just häid võimalusi, rääkimata sellest, et lisaks teenitakse ka raha. Sellega tekib võimalus just vabal ajal rohkem ringi käia – näiteks kohvikutes, kinos – või kuskile reisida.

Noored tunnevad survet

Tänapäeval tuntakse suurt survet, et noored peavad töötama, olgu see siis suvekuudel või aastaringelt. Vanemad tahavad, et nende lapsed õpiksid iseseisvust ja rahaga ümberkäimist ning tulevased tööandjad vajavad töökogemust, muidu ei usaldata nende ko-

husetundlikkust ning võimeid. Harva leiab gümnaasiumilõpetaja, kellel puudub töökogemus. Kindlasti ta muretseb ka ise, olles juba 19-aastane, et kas teda ikka tahetakse tööle võtta, kui ta pole varem tööelu kogunud. Tööandjad vaatavad ju varasema töökogemuse puudumisele kriitiliselt.

Selle peale rääkis meile üks anonüümsust palunud neiu: "Enne selle aasta suve ei olnud ma varem kunagi töötanud ja mul ei olnud oma CV-sse midagi kirja panna. Suvel kandideerisin kümnesse kohta, mis olid üksteisest üsna erinevad, ja ainult üks firma võttis minuga ühendust. Vestlusel pidin valetama, et olen varem mustalt natuke töötanud, kuna sain teada, et sinna oli veel peale minu palju inimesi kandideerinud. Sain tööle

tänu sellele, et olin nõus tööle hakama täiskohaga, mida paljud teised kandidaadid teha ei soovinud. Ma sain küll oma töökogemuse, raha ning võimluse soetada uusi asju, kuid olles nüüd tagasi koolis, tunnen, et jäin oma suvest ilma ja olen üsna stressis. Vaatamata sellele on mul tulevikus eelis saada tööd selle firma eri osakondades."

Mida kooli kõrvalt töötamist kaaludes silmas pidada?

Kooli kõrvalt töötada on hea, kuid sellega kaasnevad omad raskused. Seda otsust peab hoolikalt läbi kaaluma ja leidma sobiva töökoha, millega endale liiga ei tee. Töö

noores eas ei peaks segama koolielu ja ära võtma kogu vaba aega. Surve on küll suur, kuid selle tõttu ei pea muretsema ja langetama otsust tööle minna, kui sa tunned, et ei tule sellega hetkel toime.

Täiskasvanud ütlevad tihti, et me naudiks oma kooliaastaid, kuna töötada me jõuame veel kogu elu, ja et kooliaeg on elu parim aeg. Peab nautima oma nooruspõlve ja pidama mees, et täisealiseks olemise puhul ei pea endale koheselt täiskasvanu kohustusi võtma.

Kui tuntakse oma piire ja ei võeta enda peale liigseid kohustusi, millega toime ei tule, siis pole probleemi.

“Kuulsuse kannul”

Hanna Sults G3b

Enam polegi kaugel see kauaoodatud 19. november — kooli aastapäev. Mõnele täiesti tavaline laupäev, mulle aga päev, mil saan seista Endla teatri laval, laulda, tantsida ja näidelda end tühjaks, ja kõike seda koos väga kallite inimestega. See on päev, mil Pärnu Ühisgümnaasiumi vilistlased saavad näha koolimuusikali. Kuigi terve muusikal on veel toores ja meil on raskem osa alles ees, tean, et nende inimesteta poleks mul kunagi üldse sellist võimalus avanenud. Me saame sellega hakkama!

Taiese sünd

Koolimuusikal “Kuulsuse kannul” sündis ühisprojektina, mille algatajateks olid ka esimese Pärnu Ühisgümnaasiumi muusikali valmimisele kaasa aidanud Kadri Piiskop ja Kadri Keskküla. Võimsale Kadride duole lisandusid kuus praeguses G3b klassis õppivat neiu. Mõeldud-tehtud, asusid tüdrukud kokku panema muusikali süžee punkte. Kolm neist kasutasid võimalust ja vormistasid selle 11.klassi aastatöök, mille raames panid paika tegelased, sündmustiku ja laulud.

Aastatöö kaitstud, võisid tüdrukud rahulikult suve nautima hakata. Libreto sündis mõni päev enne jaanipäeva ja sai kiirelt

heakskiidu nii juhendajatelt kui ka lavastajalt ja koreograafilt. Muusikali kaasati õpilasi nii 10., 11. kui ka 12. klassist. Viimasel augustikuu nädalal algasid esimesed proovid, kus tutvuti tekstiga ja õpiti esimesed tantsud.

Ega tegelikult ei alanud meil proovid augustis, vaid juba aprillis olid meil käed-jalad tööd täis ja õppisime laule, ühe neist esitasime ka Püünel. Proovid toimuvad küll nädalas keskmiselt kolm korda, aga väsimusemärke pole me veel ilmutanud. On küll päevi, kui proov ei lähe just nii, kuid tahetud, aga see käib iga sel-

Ta lausus siiralt: “Ma ei saa nii tööd teha – selle grupi keemia on liiga tugev.”

lise projektiga kaasas. Üldiselt on kogu trupp väga elevil ja positiivselt meelestatud.

Eks mul ikka on see kartus, et äkki see muusikal ei lähe sisu poolest inimestele peale või me ei suuda seda välja mängida. Aga ükskõik, kuidas meil läheb esinemistel, jääb meile ikkagi see emotsioon, mis kaaneb nii proovide kui ka etendustega — seda ei saa meilt keegi ära võtta.

Trupp kui pere

Terve muusikalitrupp on otse-

kui suur pere. Eks intriige ja draamat jagub ka sellele seltskonnale, aga selles pole midagi tavapäratut. Eesotsas emme Kadriga käisime ka ühiselt Augustiunetusel muusikali jaoks raha kogumas. Õpila-

Eks mul ikka on see kartus, et äkki see muusikal ei lähe sisu poolest inimestele peale või me ei suuda seda välja mängida.

sed ja ka õpetajad küpsetasid erinevaid maiustusi ja suupisteid, esinesid ansamblid SHUV ja Tühik vol 2, Anabella, ning vilistlased Epp Kuusik, Johann Saamann, Kristiina Ristmäe ja Karel Reisenbuk. Linetantsu õpetasid Elina Jantson ja Pauliine Mäesalu. Kogu õhtu kujunes oodatust edukamaks ja kogutud raha läks muusikalifondi.

Meie kollektiivi on sattunud kokku kirjeldamatult lähedad tegelased. Teisest proovipäevast on mul eredalt meeles see, kui Kadri meie proovi liigse sagina tõttu katkestama pidi. Ta lausus siiralt: “Ma ei saa nii tööd teha – selle grupi keemia on liiga tugev.” See oli hetk, kui üksteisele otsa vaatasime ja mõistsime, et oleme õigel teel - teeme õiget asja.

Mitte, et me enne muusikali poleks hästi läbi saanud, aga see on meid veel lähedasemaks muutnud. Pole mingi probleem pärast väsitavat päeva kooli jääda, sest kojumine ei tule mõttessegi, kui need inimesed ongi sinu pere ja kodu. Tihti on nii, et me jääme veel pärast koreograafi ja lavasta-

ja lahkumist kooli peale uitama – räägime juttu, laulame, naerame, mis iganes. Ma siiralt loodan, et need on inimesed kogu eluks, sest millegi emotsionaalselt nii võimsa koos tegemine lihtsalt liidab ühte.

Muusikal räägib tüdrukutebändist, kes on pärit siitsamast Pärnust, ja nende tähelennust Eesti kuulsusemaastikul. Kahjuks, nagu tüdrukud enda pahameeleks avastavad, polegi see kuulsuse elu nii lilleline, kui nad algul arvasid. Kohanemine avalike pilkudega, uute tülidega võtab pea kogu aja ja harjutamiseks jääb aega aina vähem. Ühel hetkel kasvavad aga intriigid üle pea ja tüdrukutel pole muud võimalust, kui aeg maha võtta. See on lugu sellest, kuidas kuulsus ja sõprus käsikäes läbi elu rändavad.

Tõelised isiksused

Inglise keeles on üks hästi hea sõna - *sassy* (eesti keeles on see midagi nipsaka ja särtsaka sarnast) –, mis võtab meie koreograaf Marko Sassjani iseloomu väga ilusasti kokku. Ta suudab muuta iga niigi naerust pakatava proovi veelgi naljakamaks. Meelis – meie lavastaja – sobib Sassi kõrvale oma karmi olekuga ideaalselt: kaks täielikku vastandit tasakaalustavad teineteist täiuslikkuseni.

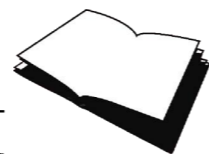

Aga nüüd tahaksin jõuda tuumani. Inimeseni, kellel seda kõike poleks üldse sündinudki. Inimeseni, kes kirjutas rahastuse saamiseks projekte, korraldas üritusi. Inimeseni, kes ei ole ainult õpetaja, vaid otsekui teine ema ja parim sõber. Inimene, kes päevast-päeva meiega jandib, meid alati ära kuulab ja igal võimalusel aitab. Inimene, keda on ääretult raske

Olenemata sellest, kas see on gamelan muusika Indoneesias või Jaapani templilaul või orelimuusika mõnes Euroopa kirikus, orel võib olla kohutavalt valesti häälestatud ja masin ei oska ju intonatsiooni korrigeerida, aga see pikk eriline kõla, mille tekitab kirikuruum, mõjub kõigile inimestele spirituaalselt. See on see, mida me nimetame universaalkeeleks.

Georg Friedrich Haas (err.ee)

Lugeja soovitus septembris: Stephen Chbosky „Müürililleks olemise iseärasused“

Pille-Riin Makilla G3c

Sa näed asju. Sa vaikid neist. Ja sa mõistad neid. Sa oled müürilill.

„Müürililleks olemise iseärasused“ on noorteromaan, ja seda selle sõna kõige paremas tähenduses. Veelgi enam, see ei ole lihtsalt romaan noorele, keda tema vanuse pärast veel väga tõsiselt ei võeta, vaid ka vanemale põlvkonnale, sest raamat on sügavalt puudutav ning viib nad tagasi metsikutele Ameerika mägedele, mida võib kutsuda ka suurekskasvami-

seks. Raamatust on valminud ka samanimeline film, mille peaosalised on Logan Lerman, Emma Watson ja Ezra Miller, režissööriks on Stephen Chbosky ise.

Teos on kirjutatud kiriromaanina, mis annab autorile suurepärase võimaluse pääseda peategelasele Charlile võimalikult lähedale, kirjeldades ehedalt nii tema hingeelu, emotsioone, mälestusi ja tundeid, mis läbielatuga kaasas käisid. Kellele kirjad saadetakse, jääb kuni romaani lõpuni teadmata, mis lisab teosele juurde ehedust. Kõik, mida Charlie kirjeldab, läheb lugejale hinge.

Elulised probleemid

Nagu eelpool mainitud, on romaani peategelane 15-aastane Charlie. Kuid Charlie pole nagu iga teine uus keskkooliõpilane. Ta on müürilill – oma arengult teistest ees, kuid sotsiaalselt ebakindlana püüab ta elada oma elu ning selle eest samal ajal põgeneda. Põhikooli lõpuklassis sooritas enesetapu tema parim sõber Michel ning Charlie tunneb end uues keskkonnas üksiku ja eemalejätuna, sest ka vanad sõbrad on suve jooksul muutunud ja ei tee

Lõpmatusetundeks pole vaja midagi enam kui vaid head muusikat, autot ja kahte parimat sõpra.

Charlie'st enam väljagi.

Peagi kohtub ta aga Sami ja Patricuga, kes juhatavad talle teed läbi täiesti uue territooriumi: esimesed kohtingud ja kokku miksitud kassetid; peredraamad ja uued sõbrad; seks, narkootikumid ja *Rocky Horror Picture Show*. Samuti kogeb ta, kuidas lõpmatusetundeks pole vaja midagi enam kui vaid head muusikat, autot ja kahte parimat sõpra. Charlie otsib vastuseid küsimustele, mida iga noor tema vanuses endalt küsib, nagu näiteks kes ma olen, miks ma selline olen,

mis mind mõjutanud on, kelleks ma saada tahan. Charlie'le, nagu igale noorele, on vaja lisaks oma eeskujule, liidrit, kes näitaks talle, kuidas näeb välja elu tantsupõrandal.

Vastuolulised teemad

Paljudes Ameerika koolides on raamat keelatud, kuna autor käsitleb avameelselt ja julgelt tundlike (kuid olulisi) teemasid, nagu näiteks narkootikumid, seksuaalsus, sealhulgas homoseksuaalsus, vägivald ja depressioon. Need on teemad, mis puudutavad iga päev

Ta on müürilill – oma arengult teistest ees, kuid sotsiaalselt ebakindlana püüab ta elada oma elu ning selle eest samal ajal põgeneda.

Kultuuriviited

Charlie kirjades kirjeldatakse ilmekalt, mida tähendab üksindus noorele ning kui olulised on sõbrad, kellega saaks eelpool mainitud teemasid ja küsimusi arutada. Oluliseks juhendajaks on talle ka tema inglise keele õpetaja Bill, kes talle lisalugemist annab. Tänu

sellele jõuab lugejani ka suurepärase nimekiri raamatutest, mida iga noor võiks lugeda. „Tappa laulurästast“ ja „Kuristik rukkis“ on vaid üksikud näited neist klassikuteest. Lisaks kirjandusele on raamatus oluline roll ka muusikal – tänu mainitud paladele ja teostele suudame Charliet veelgi enam mõista ning ette kujutada, mida ta läbi elab, sest kui sõnad ei suuda enam

mõtet edasi kanda, siis muusika on see, mis kirjeldab kirjeldamatut.

See romaan ei kõnni lugejast lihtsalt mööda, vaid hõivab su meelde ka siis, kui oled juba viimase lehekülje lugemise lõpetanud. Ei ole välistatud, et lugeja soovib raamatu hiljem uuesti kätte haarata ning lugema asuda, ning ka siis ei pea pettuma, sest loos on paljut, mida esimesel korral ei pruugi tä-

hele panna. Romaan õhutab noori osalema ja omal viisil ka armastama: selleks, et sinuga midagigi juhtuks, peab tegutsema. Samas ei saa pidada kõigi teiste elusid ja tundeid olulisemaks, kui su enda omad, ning uskuda, et see ongi armastus. Sa pead olema kohal SEAL – just selles hetkes –, et kätte saada, mida elul on sulle pakkuda.

„Seitse vaprat“

Claus-Kristjan Maido G3a

Umbes kaks nädalat kutsuti mind vaatama filmi „Seitse vaprat“. Mul polnud selle filmi kohta ühtegi arvamust, kuna mind eriti ei huvita sellised *western*-stiilis filmid, aga sellegipoolest andsin ma lõpuks alla.

Nagu tavaliselt, seisnes selle loo süžee selles, et seitse meest ühendavad jõud, et saada hästi võimsateks ja siis vastane hävitada, et kedagi või midagi kaitsta. Filmi tegevus toimus aastal 1879 ühes tavalises külas, kus oli keegi paha, kelle jaoks kõik töötasid, et elus püsida. Ja siis oli muidugi grupp inimesi, kes talle vastu hakkasid – nendeks olidki need seitse vaprat. Kui film hakkas, oli see alguses ikka igav, nagu kõik filmid tavaliselt, kui need pole just komöödiad. Aga ajapikku hakkas mulle see film isegi meeldima, kuna kõik need seitse inimest, kes kokku kutsuti, olid üsna naljakad ja nende jutte oli täitsa hea jälgida.

Üks filmis enim muljet avaldanud näitlejatest on Peter Sarsgaard, kes mängib filmis kurjamit – Bartholomew Bogue'i. Ta on suhteliselt kiilaspäine, külma südame-

ga mees, kes on nõus tegema ükskõik mida, et asjad tema moodi läheksid. Avastseenis, pärast Rose Greeki jumalakartlike inimeste terroriserimist, põletab ta kiriku maatas, lahkudes nagu kurat, kes väljub põrgust. Tegelikult on see halb, et me näeme Sarsgaardi nii vähe, kuna ta mõistis, kuidas enda tegelast mängida.

Teisalt kohtume me Sam Chisolmiga, Denzel Washingtoni mängitud pearahakütiga, kes on palgatud Emma Culleni poolt (Rose Greeki elanik). Chisolm on õiglusemees – teda tutvustatakse kui meest mustas, kes sõidab musta ratsuga. Ta on terava lõuaga vaikne tüüp. Tal on paar head stseeni, kus tal on kaasnäitlejatega tülisid, aga Chisolm on nii hea näitleja jaoks liiga tuim kangelane. Chisolm koondab – te arvasite õigesti – kuus meest, et kaitsta Rose Greeki Bogue'i ja tema meeste eest.

Esimeseks värvatuks on joodikust Irlane Faraday. Me kohtume veel ühe Chisolmi vana kolleegi – Goodnight Robicheaux – ja tema parema käe – Billy Rocksiga –,

lühikese aasiaadiga, kes on mõõga kiire ja surmav. Chisolm otsustas ühel otsitaval elada ja niimoodi said nad viienda mehe, mehhiiklase Vazqueze, kes on elava iseloomuga ja jutukas. Kuuendaks kangelaseks on Red Harvest, indiaanlane, kes otsustas neid rahu nimel aidata. Viimaseks inimeseks on arvatavasti ebastabiilne härrasmees Jack, kes on tüse, naljaka häälega ja headsüdamlik.

See film ei suurema osa ajast kuigi põnev, aga kui lõpus *action* pihta hakkas, tundsin ma, et ma ei suuda enam koha peal istudagi. Ma lihtsalt tõmblesin ringi, kuna olin filmis nii sees. Võib-olla ma ei olnud filmi keskmisest osast huvitatud, kuna viimastel aastatel on nii sarnaseid filme olnud, kus erinevad kangelased kokku saavad („Avengers“?).

Mõne jaoks on see piisav, aga me ei näe enam *western*-tüüpi filme, kuna need on oma aja ära elanud. Kui neis avataks rohkem tegelaste tausta või siis oleks filmis ootamatu pööre, et filmi kulg ei oleks nii ettearvatav, võiksid vesternid taas populaarseks saada.

G2c minitatuure

Hirm on midagi sellist, mida on arvatavasti kõik kogenuud. Ma ise otseselt surma ei karda, aga mul on hirm selle ees, kui keegi minu lähedastest peaks surema. Suvel käisin Itaalias ning 100km meie hotellist sai maavärina tõttu surma pea 300 inimest. Ma jäin mõtlema, mis oleks, kui minu vanematega oleks midagi juhtunud. Kui mina oleksin elus ja vanemad surnud. Muidugi mul on õde-vend ja vanavanemad, aga vanemaid ei korva miski. Ma tundsin kohutavalt suurt hirmu ning loodan, et ei peaks enam midagi sellist kogema. Mul on sõbranna, kelle ema hukkus autoõnnetuses ja ma ju näen, kui kohutavalt ta piinleb, kuidas ta tunneb hirmu, kui tema lähedased autoga sõidavad. See on kohutav.

Hirm on üks tõeliselt sürreaalne olem. John hoiab käsi mu toolil ja mul pole kuhugi põgeneda. Kontroll käib. Jälle viga. Viimasel ajal tahan rohkem lahkuda, aga kuhugi minna ei ole. Ta läks eemale. Ainuke asi, mida ta tegi, oli vigade parandamine ja naer. Mul ükskõik. Andsin alla. Naerualuseks ma end teha ei luba. Homseni!

Uued pinginaabrid on täitsa toredad. Vahel tunnen ennast täiesti üksi, kuid nad täiustavad mind. Minu hirm Johni üle kaob vaikselt, sest toetavad sõbrad on ümber ja me võitleme tema vastu. Ta kardab meid. Üheskoos oleme tugevamad!

Eile oli jube. Väntasin tugevalt rattaga ja kui kohale jõudsin, oli ta seal. Ta naeris jälle. Ma olin higine ja pisarates. Hirm taastub ja kinnitab mu hinges kanda. Ma lähen jälle katki ja nutan end puruks. Homme ma teda enam siin majas näha ei taha. Õnneks on laupäev. Jälle vedas. Ma ei peaks enam järjekordset päeva vastu.

Kõndisin bussile, vaatasin kella ja avastasin, et kell on ootamatult palju. Hakkasin maha jääma ja olin dilemma ees, kas joosta või mitte. Otsustasin joosta. Auto tuli vastu. Mark hakkas, sest mul oli kaks suurt kotti ka käes. Jäin seisma. Kõndisin edasi. Auto möödunud, hakkasin uuesti jooksma. Jõudsin bussipeatusesse ja pidin 3 minutit ootama. Mõtlesin, et ei oleks pidanud ikkagi jooksma, väsitasin end sellega lihtsalt ära.

See oli see hetk. Poleks hommikul osanud arvatagi, et õhtul valdab mind tuhat erinevat negatiivset emotsiooni. Kõik algas sellest, et ma kuulsin ühte halba uudist. Algul muutusin ma kurvaks, kuid minutite pärast muutus see enesehaletsuseks. Lõpuks jõudis kätte hetk, kus ma muutusin väga vihaseks. Viha kasvas nii suureks, et ma hakkasin laamendama. Kui viha oli lahtunud ja asemele tuli pettumus, nägi mu korter välja nagu hullumaja. Minu emotsioonide tulva lõpus valdasid mind viha ja kurbus ühes. See on see hetk, kui sa tahad nutta ja samal ajal peksta midagi või kedagi nii, et jupid taga. Lõpuks leppisin ma olukorraga, kuid hommikul jätkus kõik samalaadselt, nagu eelmine õhtu oli lõppenud.

See tunne nagu kevad, nagu istuks hommikul kell kuus jõe ääres ja vaataks Niagara koskede voolamist. Mõnikord seal jõe ääres küsin endalt, kas see ongi elu mõte? Mõtlen hetke, mõtlen veel. Vahel tundub, nagu kogu universum oleks mu peas. Peas need helid... Uskumatu, nagu öine tähistaevas kuuvalguses. Ma ei suuda vahel uskuda, aga lihtsalt mu süda rebeneb tükikideks. Vahest võtan ühe kõrkja kõrre ja mängin seda nagu viimset päeva poleks.

Igatsus on elukas, kes ei leia endale kohta kehas. Tiirleb ühest kohast teise, jättes iga kord endast jälje. Ta ei suuda püsida ühel kohal ja rahmeldab nii terves kehas, mistõttu ka teised emotsioonid segadusse lähevad. Iga rahmeldamisega tunneb igatsus järjest suuremat võimu, sest tagaplaanile on ta lükanud head tunded. Vahepeal ta ka väsis ja uinub, sellel ajal jõuavad hea tuju ja positiivsed mõtted taastuda. Kui kõrvust on kuulda kurva alatooniga muusikat ja silme ees pole muud kui pime tuba, ärkab ta taas ellu ja elustab nii ärevuse kui ka ettekujutused. Tal on aeg jälle väsinud olla seni, kuni uni keha unne matab.

Mees jagas kõigile lehti. Keegi ei tahtnud neid, kuid mees jagas neid siiski. Iga kord, kui ta tuli uute lehtedega, sõimasid teda kõik. Aga mees teadis, et kunagi on kõik seda väärt ja teda hinnatakse selle eest, mis ta tegi. Praegu läheb kõik siiski endistviisi ja mees loodab, et see kõik tuleb talle kunagi tagasi.

Lüürikat

Angela Dulinets G2c:

*Hetk, mil ta otsustas jätta kõik
ning mõelda, mis on parim iseendale.
Läbides sind külmalt, nii võik',
jäid kui sõdur valverindele.*

*See oled sina, alandlik ja naiivne,
kes mõjufaktoritest sõltuvalt loodab,
et ootus,olgugi, et primitiivne,
kõike radikaalselt muudab.*

*Ta palub põlglikult aega,
kuid aja määr on lõpmatu.
Ainsaks teeks olnuks näha vaeva,
kuid mõni lahing näib võitmatu.*

Rain Ruus G2c:

*Sel hilisel tunnil ma kõnnin siin toas
ja vaatan kuis tüdruk tukub.
Mult kägugi hüüdmiseks saama peab loa,
muidu ta ehmub ja kukub.*

*Ta lamab kui ingliske patjade sees,
see silmale kena on kaeda.
Kell on veel vähe – öö alles ees,
unes rändab ta Eedeni aeda.*

*Unes tal vaimustav naeratus suul,
leidis vist endale printsii.
Nad elama hakkavad kindlasti kuul.
Ärgates toast ei leidnud sa mind,
sest maapeal ma elada ei viitsi.
Su unenäos olin ma väikene lind.*

Kärt Kangur G2c:

*Tema raamatut nähes,
tunnen rõõmu.
Tema raamatut lugedes,
tunnen õõvastust.*

*Nimi King,
pole antud asjatult.
Õudustekuningas,
meeli tumendab.*

Renate Paljasma G2c:

*Luuletusi on raske kirjutada, kuna
kui loovust pole
ja mõtet ka mitte,
ei satu mu ees olevale paberile midagi.*

*Pea on endiselt tühi
toas ringi vaadates märkan riulis
luulekogumit
oleks ju tore maha kirjutada,
kuid kahte ma ei vääri.*

Oliver Jurkatam G2c:

*Vabavärss,
sellele omapärane reeglitus.
Kirjanike vabadus
või põgenemispaik.
Ei pea pead vaevama,
luule liikidest kõige mõttetum.
Kriitika ülevool,
kuidas siis ilma.*

Kooli ootab anarhism! Juku Poku revolutsioon ja selle tähendus meie koolile

Romet Põhako G3b

Kõik teavad, et 21. sajandil on olemas kaks maailma. Valdavateks kodanikeks on tüütud kuivikutest täiskasvanud – see on siis pärismaailm. Teise maailma kodanikuks on aga irisevad, virisevad, vinnilised tiinekad – see on siis kübermaailm. Paljud protsessid, mis alles eelmisel sajandil või siis 2010 aastal leidsid aset pärismaailmas, leiavad nüüd aset kübermaailmas.

Alles hiljuti toimusid G3b klasi 2016. aasta rebasteretsi grupis veidrad sündmused ja hakkasid puhuma uued tuuled.

Juku müstika

30. septembril kell 14.25 ilmus rebastekommuuni ülaltoodud postitus. Postitajaks on salapärane Juku Poku. Juku esmane postitus ei kogunud just väga palju populaarsust, sest enamik rebaseid ja kahesteistkümnendike ei saanud aru, mis on juhtunud. Ainukesed kommentaarid Juku esimese postituse all on kirjutatud üks kahesteistkümnendik, kes otsustas, et juhtunud sündmust on vaja tähistada, ning ühel või teisel põhjusel vales kohas ebatäpse küsimuse esitanud kümnendik.

Juku kuulutab sõja, õhutab mässu

Juku Poku teine postitus on aga palju intrigeerivam ning provotseerivam. Peale koheselt silmatorkava anarhismi sümboli on postituses ka teisi murettekitavaid faktoreid. Lisaks sellele, et Juku on muutunud

nüüd palju agressiivsemaks, õhutab ta 10. klassi rebaseid otseselt mässule ning käsib neil mitte alluda ühe koolitöötaja käskudele ning korraldustele. Juku kasutab nüüd inglisekeelset lühendit F.T.S, mis tähendab *Fuck The System* (eesti keeles *Kuradile Süsteem*).

*Seda, kas oodata on
tõepoolest ülekoollist
õpilaste revolutsiooni, ütleb
ainult aeg.*

Lisaks sellele on Juku võtnud kasutusele oma postituste lõpus viisakusvormi "Nüüd ja igavesti, teie Poku". Säärane viisakusvorm annab mõista, et Juku tunneb kohustust kõigi PÜ õpilaste, eriti aga 10. ning 12. klassi õpilaste ees. Ainult aeg näitab, kas Juku jätkab antud viisakusvormi kasutamist ka tulevikus.

Jukust saab legend

Asjaolud ei oleks murettekitavad, kui Juku toetajaskond ei oleks suurenenud võrreldes esimese postitusega ligi 20 inimese võrra. See kasv on toimunud nii rebaste kui ka abituriumi arvelt.

Statistika näitab, et juba esimese paarikümne minutiga sai Juku oma toetajateks ligi 30 inimest. 3. oktoobri õhtul oli toetajaskond kasvanud juba 59 inimesele. Kom-

menteerijate hulgas on kaks kümnendiku, kes nõustuvad Juku Poku sõjakuulutusega, üks kahesteistkümnendik, kes kutsub Jukat legendiks, ning teine kahesteistkümnendik, kes Juku Poku revolutsioonist kaasakistuna deklareerib: "Meid, õpilasi on koolis kõige rohkem, järelkult meie sõna peab peale jääma!"

Mida toob tulevik?

Mida toob tulevik Pärnu Ühisgümnaasiumi 10. ja 12. klassi õpilastele ning ühele koolitöötajale? Õpilaste spekulatsioonid lahknevad. Ka arvamused Juku Poku Revolutsiooni kohta on erinevad. Ainuke tõde on see, et Jukul on juba toetajaskond ja et see toetajaskond kasvab iga kord, kui koolitöötaja Juku arvates midagi valesti teeb.

Seda, kas oodata on tõepoolest ülekoollist õpilaste revolutsiooni, ütleb ainult aeg.

*"Meid, õpilasi on koolis
kõige rohkem, järelkult
meie sõna peab peale
jääma!"*

 Juku Poku
30. september kell 14:25

Me oleme P.Ü õpilased. Meid ei juhita. Me oleme leegion.
Viva La Revolucìon!

 Meeldib Kommentaar

 ja veel 33 inimest ✓ Seen by 151

 Selle peale võtame!
Meeldib · Vasta · 2 · 30. september kell 14:27

 Kes kus klubis on?
Meeldib · Vasta · 1 · 30. september kell 22:22

Kirjuta kommentaar...

   59

 Õigeeee
Meeldib · Vasta · 11 · 10 tundi

 +1
Meeldib · Vasta · 10 · 10 tundi

 Juku Poku ikka legend na ütlen!
Tühista meeldimine · Vasta · 5 · 10 tundi

 Meid, õpilasi, on koolis kõige rohkem, järelkult meie sõna peab peale jääma!
Meeldib · Vasta · 6 · 9 tundi

Jutuke

Rasmus Jüri Lõhmus G3c

Ühel ilusal laupäevalhommikul läks Mart koos oma pojaga poodi süüa ostma. Mardi poeg polnud aga hommikusest jalutuskäigust üldse vaimustuses ning mängis pea terve tee oma uue nutitelefoniga, mille isa oli talle kinkinud. Mart polnud veel värskest nutiajastu maailmast sotti saanud ja enda mõtteis teadis, et ta ei taha ega kavatsegi endale nutitelefonit soetada, sest talle kalliks saanud nuppudega Nokia sarnast poleks iial suutnud asendada mingi nutiajastu jublakas.

Kuid ootamatult helises telefon. Mardi pojal olid silmad suured, et kas tõesti isa võtab nüüd oma vana nuppudega Nokia taskust välja, millel pole enam pooli nuppe alles, mis isegi suure sasmise korral enam välja ei lülitu ja mille kõlarite seest kostab Nokia Tune'i rõve helin, mis on nii kõvasti, et terve kvartali jagu on seda irinat kuulda.

Mart suure mehena isegi ei mõelnud, mis tema ümber toimub ja kes teda jälgivad. Ta võttis julgelt oma telefoni taskust välja. Ta isegi ei osanud arvata, et inimesed temale tähelepanu pööravad. Mardi pojal olid silmad häbi täis ja ta üritas isast kaugemale hoida, et keegi aru ei saaks, et see tema vanamees on.

Mart, olles umbes minutikese telefoniga rääkinud, ütles järsku pehme häälega oma pojale: „Pojakene, vanaema helistab“. Oh seda õudust. Ühtlasi olid just mööda kõndimas Mardi poja kooliõed, kes endamisi arutasid, et kas Mart on nende koolivenna teine isa või midagi? Poeg oli isale „siiralt tänulik“, et isa ei oska oma suud õigel ajal kinni hoida.

Mart oli tegelikult mõelnud endale osta midagi

nüüdisaegset ja isegi midagi veel ägedemat, millest ei oska keegi unistada ja mille olemasolu korral saaks ta rohkem tähelepanu kui president ise. Pärast paaripäevast mõtlemist oligi Mart enda sihiks seadnud millegi sellise leidmise, mis oleks väga haruldane ja ka edev. Mart otsis, mis ta otsis, aga midagi haruldast ta neti vahendusel ei leidnud.

Järgmisel päeval töölt koju tulles silmas Mart ühte endamisi rääkivat naisterahvast, kellel oli kõrvas vägagi edev hallikas elektroonikajubin. Mart uudishimuliku ja elektroonika poole pealt totaalse võhikuna läks siis uurima, et millist nutimaailma uut seadet tema kasutab. Naine vaatas Mardile otsa ja esitas talle seosetuid kasaküsimusi. Mart arvas, et ilmselt on tegu mingi muusikavidinaga ja talle tundus, et naine üritab talle räpilüürikat ette laulda ning et ta vahetab muusikat puldiga. Mart üritas, vastust saamata, ikka tolle naisega kontakti luua, kuid asjatult.

Lõpuks tuli nende juurde üks noor tüdruk, kes naisel käe ümbert kinni võttis ja minema sikutama hakkas. Mart küsis noorelt naiselt, et ega tema juhuslikult ei tea, mis vidinaga tegu võiks olla ja et mida teevad pult ja jubin kõrvas. Noor naine sai kohe aru, et tegu on mingi mõnitajaga ja vastas ausalt, kuid julmalt: „Miks ma ei tea? Vanainimne ju! Kõrvas kuulmisaparaat, käes pult, millega saab Kosmodiski reguleerida! Mida veel?“ Mart vastas hämmeldunult: „Aga ta nii enesekindlalt räppis, millest siis see?“ Naine vastas ohkides: „Skisofreenik ju!“

Luuletuseke

Märt Änilane G3c

*Mardil tuli mõte hea,
jalgsi poodi retke peab,
poja kaasa haarab kähku,
poeg tal võtab telo pihku.*

*Mardil arusaamist napib,
telefoni helin sakib,
vanaema kõne tegi,
pojal löi, pea üpris segi.*

*häbi pojal üpris palju,
tüdrukud seal teevad nalju,
mart sai aru, mis nüüd toimub,
läheb koju, veidi toibub.*

*Möödub päev, möödub kaks,
netis luusib, pea on paks,
miskit uut ta pole leidnud,
Lootust pole – vist on peidus.*

*Tööpäev lõpeb, koju siirdub,
tänaval veel rahvast liigub.
nende seas üks vanamammi,
Mardil kohe ära kammib.*

*Nägi seal ta miskit head,
kõrvas jubin, hall on pealt,
käes tal pult, mis tundub lahe,
Mardi arust asi mahe.*

*Räppar oli memm küll maru,
pidas Mart endaga aru.
Mart ei tajund räpi takti,
memmel plaier tähendas ta fakti.*

*Võõras neiu jooksmast lakkas,
memmel ümber käe ta hakkas,
Mart siis kohe teada tahtis,
mis on kõrvas ja mis lahti?*

*Neiu selgitas siis juurde,
vanamemmel kuulmispuue,
kosmodisk tal ümber keha,
sellest ka see pult ta pihal.*

*Miks siis vanamem seal räppis,
kui see hoopis kosmodisk, mis ta näppis?
Memm on haige, skisofreenik,
Mart on paras ilueedi!*